

Št. 122

**JULIJ
2016**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI ULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus,

Barbara Jozelj, Žiga Novak, Monika Buhančič - Biba

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Janez Kompare, Laura Ličer, Damjan Majkić,

Leah Artist Mihalič, Severa, Tjaša Žurga Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Matej Markovič

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitve kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana – Ministrstvo za zdravje

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti – FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

foto: Aleksander Petric

Uvodnik:

foto: osebni arhiv

VSE BARVE BOJA

Turbulentno obdobje je in se kar ne neha. Boj za bojem, izziv za izzivom.

Včasih se mi zdi, da smo kot lik iz komada Damirja Avdića *Revolucionarna lava*, ki besno rešuje svet preko svoje tipkovnice, virtualno neprizanesljivo jebe mater tistim Francozom, ki želijo izseliti Cigane ali pa graditi zid. A s temi tukaj se ne ukvarja, ne Cigani, ne begunci in ne brezdomci, zaradi njih še kave ne more v miru spit.

No, saj delujemo tudi v resničnem življenju, da ne bo pomote. V zavzemanju za pravičnejši svet in večjo enakost se zaletavamo v institucionalne zidove, da nas pogosto kar glava boli ob koncu dneva. Ampak tako virtualno kot v otipljivem življenju prihajamo do dilem, kak tempo in kak modus boja zavzeti in ali je, če ni dosti srborit in neposreden, to sploh še boj.

Za spremembe se lahko zavzemamo na različne načine. Pišemo pisne deklaracije o končanju brezdomstva, ki jih podpisujejo evropski parlamentarci, vajo ponovimo vsake nekaj let in gledamo, kako se število brezdomnih kljub temu povečuje. Prijavljamo programe na ministrstva, ki naj čim bolj celostno rešujejo brezdomstvo, torej najprej stanovanje in poleg tega še vsa ostala podpora, ki jo posameznik ali posameznica potrebuje, da lahko stanovanje obdrži in dostojno živi. Ob tem žanjemo uspehe, a obenem gledamo, kako mnogi krožijo med različnimi slabimi in slabšimi pogoji življenja, padajo nazaj in kako nekateri sploh ostajajo zunaj vseh teh ponudb, saj so zanje postavljeni pragovi daleč previsoko. Na občinskih nivojih zahtevamo uresničitev pravice do nastanitve za vse, kar se sliši lažje, kot pa se udejanja v ponekod okostenelih in brezperspektivnih institucionalnih pogojih. Raziskujemo, pišemo, pričamo in kričimo, moledujemo in rovarimo, se združujemo, pišemo peticije, lajkamo in hejtamo, jočemo, kričimo, obupujemo in ... poleti hodimo na zaslužene počitnice, da si od vsega skupaj ohladimo glavo.

In spet naprej, v novi krog. Z razdalje vse skupaj lahko deluje kot Sizifovo delo.

A seveda ni tako. Brez ljudi, ki se zoperstavljajo krivicam sistema, bi šlo vse skupaj le še bolj gladko v smer, ki si je ne želimo – množice brezmočnih revnih in peščice vladarjev, ki živijo v paralelnem svetu. In sploh, kdo bi vstajal proti krivicam, kdo bi branil avtonomne prostore in ustvarjal samonikla gibanja, če ne mi, navadni ljudje? Nekateri pišejo pisma, drugi sodelujejo na skupščinah, mnogi se udeležujejo shodov, na katerih je vzdušje lepo in upanje visoko. Bolj redki šotorijo na barikadah, ko grozijo bagri.

Boji so različnih barv in okusov, nekateri jim raje kot boji rečejo zavzemanja, prizadevanja. Spet drugi so mnenja, da le boji odpirajo kaka vrata, tretji spet se bojijo, da jih kvečjemu zapirajo in je treba previdno in vljudno trkati.

Jaz nimam odgovorov. Včasih bi vljudno trkala in se miroljubno pogajala, drugič bi iz vse frustracije raje razbijala in kričala. Smo strpnost in smo jeza, smo voda in smo lava. Umetnost se mi zdi, da vseeno sprejememo nujnost sobivanja in smo pripravljeni priznati lastno nepopolnost, stopiti kdaj korak nazaj in poskusiti znova. Morda na drug način.

Eno pa vem, skupaj smo močnejši in to, da znamo stopiti skupaj, preprečuje predajo marsikaterega posameznika. Ne pustimo, da nas prestrašijo, osamijo in zaprejo v individualne kletke. Raje šotorimo tesno skupaj, na trdi podlagi in pod negotovim nebom.

Špela Razpotnik

Kazalo:

- 2 **UVODNIK**
- 3 **TO SEM JAZ**
- 5 **PRIDI, POSKUSI IN SE DRUŽI OB ZDRAVEM**
- PRIGRIZKU IN NAPITKIH**
- 6 **SLIŠANJE GLASOV**
- 8 **MAVRICA - ZAVETIŠČE V NOVI GORICI**
- 9 **TATU ZGODBA**
- 10 **KOSAJTE SE S KOSOM**
- 11 **KRIŽARJEVA KOLUMNNA**
- 12 **NEKAJ CESTNIH**
- 13 **ANEKDOTE IZ PRODAJE**
- 14 **DOGODKI**
- 17 **SOL IN KOPER**
- 18 **LIKOVNA STRAN**
- 19 **pOdpiram**
- 20 **GOSTUJOČI KOLUMNIST**
- 21 **KRALJICA IN KRALJICA**
- 22 **KRALJEVI RECENZOR**
- 25 **REVNI ZA REVNE**
- 26 **ROGOVCI IN PRVI DAN BARIKAD**
- 27 **SMS-KOMENTARNICA**
- 28 **BREZPLAČNE PRIREDITVE**
- 29 **OGLASNA DESKA**
- 30 **RAZVEDRILLO**

To sem jaz:

BARBARA

foto: arhiv KU

Rada bi vam predstavila nekaj zgodbic, ki jih kot prodajalka časopisa slišim, vidim skoraj vsak dan. Pa ne bi bilo fer, ker je bolj prav, da bi najprej pisala o sebi. Kot šestletna deklica sem se preselila v majhno vasico na obrobju Slovenskih goric. Veliko mesto, ki sem ga pustila za sabo, se je poslovilo. V srcu sem še vedno upala, da gremo z družino le na počitnice. Vendar so se sanje kmalu razblinile, saj sem dojela, da bo selitev dokončna. Takrat sem si obljubila, da se vrnem v svoje mesto takoj, ko odrastem. Moje otroštvo ni bilo posuto z rožicami, saj je oče kmalu po selitvi začel ogromno piti in je izgubil službo. Sicer je delal, a večino življenja nič. Tako je bila mama tista, ki je skrbela zame in za moja brata. Ker sem bila edina punca, so zame veljala druga pravila in vedno sem dobila največ batin, pogosto do krvi. Mogoče sem bila tudi zato taka upornica. Že pri dvanajstih sem pokadila prvi joint, nadaljevalo se je z alkoholom. Ko sta šla starša pri mojih štirinajstih svojo pot, sta se meni odprla svet in svobodno življenje, kot si ga vsak najstnik lahko le želi. Ker sem vedno imela starejšo družbo, sem že v drugem letniku prvič poskusila heroin. Ni se mi zdelo nekaj groznega, ampak takrat sem še imela tudi druge sanje. Po uspešno končani srednji šoli sem spakirala kovčke in odpotovala v Nemčijo. Nisem šla takoj nazaj v svoje mesto, vendar sem ostala skoraj štiri leta. Čutila sem, da Berlin ni več zame, in če bi ostala, morda ne bi več pisala tega članka. Začela sem kaditi crack, ki bi me uničil. Vrnila sem se v Slovenijo. Tu sem srečala bivšega fanta in tako se je začela moja odvisnost. Ko sem izvedela, da je po novem moj sosed, se je spet zaiskrilo. In ker sva bila oba na heroinu, sva potrebovala denar. No, od začetka je še šlo, saj sem delala, on pa je odprl s. p., potem pa je nastopila recesija. Sčasoma sva se dogovorila, da vzameva kredit, in greva. Poročila sva se, saj sva se imela rada in sva želela ostati skupaj. Vendar sva to naredila tudi zato, da bi nama odobrili kredit. Moja mama mi je ob poroki dala poročno darilo, ki ga nisem pričakovala. Name je prepisala hišo, ki naj bi jo dedi zapustil njej. Najprej nisem niti pomislila, da bi vzela hipotekarni kredit, je pa zato na to pomislil on ... (nadaljevanje prihodnjič)

KO STA ŠLA STARŠA PRI MOJIH ŠTIRINAJSTIH SVOJO POT, SE JE MENI ODPRL SVET IN SVOBODNO ŽIVLJENJE, KOT SI GA VSAK NAJSTNIK LAHKO LE ŽELI.

03
KRALJI
ULICE

"Enmu odveč, drugmu všeč."

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV

STARA ROBA, NOVA RABA.

POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA.

Tel.: 059 010 075

www.robaraba.si

Usmerjamo stvari na prave konce.

Pridite, prinesite, odnesite.

Obratujemo vsak dan med 09.00 in 19.00,

ponedeljki med 12.00 in 19.00,

sobote med 09.00 in 14.00.

SKLADIŠČNA RAZPRODAJA

Ul. Milana Majcna 4, Ljubljana.

Tor., sre., čet. med 12.00 in 17.00.

**KRALJI
ULICE** **STARA NOVA
ROBA**

OSAMLJENI OBROK

KONČNO SVOBODA, KONČNO JE SONCE,
KONČNO NALIJEM SPET VODO V LONCE,
KUHAM ŠPAGETE, JIH SKUHAM AL DENTE,
VSE LE ZA EVRO, ODVZETIH OD RENTE,
DOBRI ŠPAGETI, POSRKAM JIH VASE,
MAL' SO PREGRETI, PONOSNA SEM NASE!
DANES SEM SAMA SI SKUHALA JUŽ'NO,
JEM JIH TUD' SAMA, KAR JE MAL' TUŽNO...

SILVA

Do kam

V genih
je zapisano,
kdo si,
nihče ne more
ti jih ukrasti.
Povejo ti,
do kam
se da
zrasti.

Neda Tuma

RESNIČNI OKUS

MOJ PROSTOR JE
OBČUTEK V TEBI.
JE TUDI MALO
MEDLE LUČI,
KI SEM PA TJA
POGLED SPUSTI.
KER DELAM NEKAJ,
PO POTREBI,
SE MI ZAZDI,
DA V SENCI SI.
BORIŠ SE Z
ZVEZDO, KI LEBDI.
TOPLOTA TVOJA
LED TOPI.
LE MALO HUDE
JE KRVI.
PRI TEBI JI
PAČ MESTA NI.
MOJ PROSTOR JE
OBČUTEK V TEBI.
ČE BIL BI TAM,
PRIZNAL SI NE BI,
DA ZRAK IMA
OKUS PO
TEBI.

ART AJVA

PRIDI, POSKUSI IN SE DRUŽI OB ZDRAVEM PRIGRIZKU IN NAPITKIH

V četrtek, 12. 5. 2016, smo študentke gospodinjstva Pedagoške fakultete v Ljubljani pripravile delavnico za obiskovalce dnevnega centra Kralji ulice, ki deluje na Pražakovi ulici 6 v Ljubljani. Delavnica je potekala od 14. ure do 16. ure, ko je center odprt za obiskovalce in je obisk največji.

Namen delavnice je bil obiskovalcem predstaviti zdrave prigrizke in napitke, s katerimi lahko popestrimo svojo prehrano. Jedi in napitki so bili predstavljeni tudi na plakatih, ob katerih smo obiskovalcem opisale osnovna načela zdravega načina prehranjevanja. S predstavitvijo prehranskega krožnika smo poudarile pomen uživanja raznovrstne prehrane, s katero lahko ohranjamo in krepimo zdravje.

foto: arhiv študentk PeF-a

foto: arhiv študentk PeF-a

Pripravile in postregle smo v nadaljevanju opisane zdrave prigrizke in napitke: jagodno - bananin smoothie, korenčkov smoothie, kanapeje s skutnim namazom z bučnimi semeni, češnjem paradižnikom, papriko in polnozrnat kruh ter kanapeje s skutnim namazom, ki je vseboval drobnjak, piščančja prsa, sir in polnozrnat kruh. Za sladico smo ponudile jabolčno pito z orehi, katere testo je bilo pripravljeno iz polnozrnat ajdove in pirine moke. Ponudbo smo popestrile še z domačimi sadno - žitnimi ploščicami. Med predstavitvijo jedi smo obiskovalce seznanile s pripravljenimi jedmi in napitki ter jih spodbudile k okušanju. Druženje je potekalo v prijetnem vzdušju, ki so ga obogatili medsebojni pogovori. Izmenjali smo si številne življenjske izkušnje ter se pogovarjali o prehranskih navadah obiskovalcev dnevnega centra. Ugotovile smo, da so nekateri obiskovalci dnevnega centra dobro seznanjeni s priporočili zdravega načina prehranjevanja, kar se nam je zdelo zelo zanimivo. Obiskovalci so nam v pogovoru zaupali svoje življenjske zgodbe in nam predstavili svoj način življenja. V veselje nam je bilo spoznavati njihovo življenje in se družiti z njimi. Tudi obiskovalci dnevnega centra so izrazili zadovoljstvo ob našem obisku ter željo, da jih obiščemo še kdaj.

Študentke: Valentina, Nives,
Martina, Valerija
Mentor: Stojan Kostanjevec

MOJA DVA GLASOVA

Glas 1

Nikoli ne bom pozabila trenutka, ko se je glas prvič pojavil v moji glavi. Bila sem v kopalnici z namenom, da si umijem zobe, za nekaj časa sem se zazrla v ogledalo in prišel je kar iznenada. Moški glas, zelo počasen in težek: »Uumiiii siii zooobeeee.« Zelo počasi, razločno in ukazovalno izrečeno. Še nekaj časa sem se gledala v ogledalo, nato pa sem si umila zobe, ker je glas postajal že glasnejši in se pogosteje oglašal. Pojavljati se je začel vsak dan, samo v kopalnici, ob istem delu dneva. Začela sem se izogibati kopalnice, ker me je bilo nekako strah tega, da bo tam glas, ki mi bo narekoval, kaj naj storim. To se ni izkazalo za dolgoročno rešitev, saj se je preselil tudi v mojo sobo. Od tam se nikoli več ni preselil v druge dele stanovanja. Ko se je tako pojavljal nekaj časa, mi je šel čedalje bolj na živce. Saj vedno, ko se je pojavil, sem vedela, da je mojega dneva konec, ker bo izginil šele, ko bom zaspala. Ko pa je bil v moji glavi, sem se zaradi njegove teže in zvena počutila upočasnjeno in priklenjeno, kot da bi izgubila svojo lastno voljo in sposobnost odločanja v situacijah. Narekoval mi je: »Umiiii siii zobe!«, »Poooodi se stuširat!«, »Danneess si nekaj zelo slabo naredilaa.«, »Poogleej, kakkooo razmetanoo pojsteljoooo imaaaš.«, »Zaaakaa si takooo leeeennaaa osebaa?«, »Pojdi se stuuuširat!«

Nisem se spraševala, zakaj prihaja, od kod prihaja, ni se mi zdel nič nenavadnega. Dokler mu nisem nekega dne odgovorila. Ne vem natančno, od kod je prišla ta ideja, da sem mu na glas odgovorila: »Počakaj! Sedaj si ne bom umila zob, počela bom nekaj drugega!« To sem mu ponavljala toliko časa, dokler tega ni sprejel in odnehal. Morda sem ga odgnala, ker sem se na tisto misel močno skoncentrirala, a slej ko prej se je glas spet vrnil. Prišlo je obdobje, ko sva ob večerih neprestano komunicirala; bolj je pomagalo, če sem mu rekla kaj na glas. Ampak to je zvenelo zelo čudno, če so bili ob meni družinski člani, mar ne?

Naj omenim, da je bil glas zelo odvisen od stanja v šoli, pri koliko predmetih nisem bila ocenjena, kaj vse me je bremenilo, koliko neopravičenih ur sem si nabrala samo od ponedeljka do srede, koliko profesorjem se bom morala izogibati naslednji dan, kaj vse naj povem staršem, kako se bom vse naučila, ali naj pustim, da zopet dobim popravni izpit. Več kot sem imela nakopičenih stvari, pogosteje se je glas pojavljal, bolj težek je bil, tako da sem se kdaj počutila, kot da hodi po meni. V najbolj kriznih obdobjih sem imela občutek, kot da ob večerih že upravlja z mojim življenjem. Kar mi je bilo po eni strani v uteho, saj sem imela izgovor, da se mi ni treba učiti, ker mi nekaj drugega pravi drugače. Kar zaupala sem mu. Po drugi strani pa sem se zavedala realnosti in nisem hotela, da je tam. Bolj kot se je bližal konec šolskega leta, bolj so bili moji pogovori z njim neuspešni in brez učinka. Vseeno pa sem morala živeti in delati stvari, tudi zvečer. Zato sem se zaprla v sobo ali kopalnico in samo kričala. Pet minut sem se na ves glas drla in drla. S tem ko sem se drla, sem hotela preglasiti glas in ga odgnati, ga prekiniti. Slej ko prej je nekdo od družinskih članov prišel v sobo in me vprašal, kaj se mi dogaja. Medtem pa je glas odšel.

Ampak postal je že tako velik del mene – čeprav ga nisem ravno marala ali bolje rečeno, se ob njem nisem počutila prijetno –, da je v mene kapnil občutek slabe vesti, morda je bil to zopet nek drug glas ali pa kar ta. Spomnim se, da sem velikokrat jokala, če sem se nanj drla in ga pregnala. Mislila sem si, da sem ga izgubila, ali da je užaljen ali da sem ga prizadela. Nekako sem se nanj zelo navezala in ga sprejela kot del sebe. A po drugi strani sem vedela, da se sedaj lahko normalno učim, za kar sem potrebovala zelo veliko motivacije in volje. Končala sem letnik, od glasu sem se poslovila in počitnice so se začele, do naslednjega šolskega leta sem imela mir.

Četrty letnik je bil obupno izčrpujoč. Že prvi šolski dan nas niso pozabili spomniti, da nas letos čaka matura in se moramo učiti, da ne bomo z rezultati naredili sramote gimnaziji. To je bil zame velik pritisk, saj sem se zavedala svojih zmožnosti in koliko sem se zares pripravljena učiti. Glasu lansko leto še nisem povezala s stresom v šoli, to leto pa se je zopet pojavil, čim so prišli prvi izpit. S to razliko, da me je spremljal samo v šoli. Bil je drugačen, ampak enako intenziven. Zelo prijazen, ampak v njem sem venomer zaznavala hinavščino, zato mu nisem mogla zaupati. Včasih me je spodbujal, drugič pa zaviral in obtoževal. Vsekakor mi je kradel pozornost od pouka. Zopet mi je govoril in narekoval, kdaj tako močno, da sem pozabila, v katerem prostoru sem, nisem več sledila profesorju ali zaznala sošolca, ko mi je nekaj govoril.

Počutila sem se grozno, saj nisem sledila, kdaj sem (glasu) kaj rekla, kar je bilo izven zunanjega konteksta, kar je bilo (drugim) čudno. Ker se nisem mogla z njim pogovarjati ali kričati, nisem vedela, kaj naj naredim. Vedno sem vedela, kdaj je bil v meni glas, samo utišati ga nisem znala, ne da bi se z njim pogovarjala. Bila sem v čedalje večji paniki in besu. Nekega dne je prišlo kar samo od sebe, imelo me je, da bi si nekaj započila v roko ali nogo, da bi s pomočjo bolečine odstranila glas. V tistem času je šivanka postala predmet, ki je vedno z mano. Šele ko sem si jo započila v kožo, so glasovi odšli, včasih pa sem to naredila v transu in nisem vedela, kako močno se poškodujem. Vendar je pomagalo, pouku sem lahko normalno sledila.

Glas 2

Začetek obdobja na fakulteti je bil hkrati začetek velike ljubezni do neverjetne osebe. Ta fant je nato kot prijatelj postal zelo pomemben del mojega življenja in me je začel spremljati tudi takrat, ko ga fizično sploh ni bilo ob meni. Prvič se je ob meni pojavil, morda bi bilo bolje rečeno, se oglašil v moji glavi, ko sem se sprehajala po Rimu. Bila sem sama, precej utrujena in tečna, z veliko prtljage, lačna, iskala sem hotel, hkrati sem hotela izkoristiti dan in si ogledati mesto. Nato sem ga zaslišala, kot da bi bil čisto zares ob meni. Glas me je tako pretental, da sem pogledala, če zares stoji na moji desni strani, kot vedno, ko se sprehajava. Seveda ga tam ni bilo, bil pa je njegov pomirjajoči glas, ki mi je pravil: »Ana, nič ni narobe, nič ne boš zamudila, če eno uro počivaš. Ana, umiri se. Vse bo OK.« Glas je bil natanko tak kot vedno, ko mi je to zares rekel.

Najprej sem se spraševala, ali nisem morda z njim že obsedena, ker o njem preveč razmišljam, poiskala sem še nekaj drugih precej neprepričljivih razlogov, ampak noben od njih me ni ravno prepričal, zakaj ga slišim v moji glavi. Zakaj mi ta glas, ki sploh ni ON, govori enake besede, kot bi mi jih govoril v resničnosti. Miril me je in govoril, naj počivam, dokler nisem prišla do receptorja v hotelu, ki je glas pregnal.

Naslednji dan se je zopet pojavil v moji glavi, med vožnjo na metroju v Vatikan. Vprašal me je: »Ana, si Vatikan zares želiš videti, saj veš, da to ni zate in bo v tebi spodbudilo samo veliko slabe volje? Jaz bi si raje ogledal grad.« Bila sem zmedena, ker je bil tako resničen, da sem mu odgovorila, da lahko narediva kompromis z ogledovanjem mesta. Zopet sem zapadla v pogovor. Glas je bil tako močan, da me je čisto zares uspel prepričati, da v Vatikan nisem vstopila in sem si ogledala grad. »Ana, posediva malo na gradu in si ogledujva Rim«.

Ugotovila sem, da se je na začetku pojavil vedno, ko sem bila v kaki dilemi, če pa sem z njim nadaljevala pogovor, sva skupaj kreirala dan, komentirala znamenitosti, obrekovala ljudi okoli sebe, se smejala smešnim stvarim, pela pesmi, si kazala, kaj se nama zdi zanimivo ali bedno. Skupaj sva se zabavala. Se kdaj tudi ustavila in slikala. Če sedaj pomislim za nazaj, bi lahko rekla, da sem bila v Rimu z njim. Morda so me ljudje kdaj čudno gledali, ker sem se včasih zalotila, da z njim govorim na glas. Če sedaj pomislim, kako je bilo v Rimu, se bolj spomnim dialogov z njim kot mesta samega. Ampak glas je bil prijeten, rada sem ga imela ob sebi. Zato te izkušnje ne bi bila zamenjala za nič. Tudi ko sem se vrnila domov, se je kdaj pojavil, medtem ko sem hodila. Ampak nikoli doma.

Še vedno me njegov glas kdaj spremlja in podpira, še posebej v kriznih situacijah. Vendar ker prihaja ta glas od osebe, ki je v mojem življenju resnična, moram paziti na ta dva ločena svetova. To je prvi glas po gimnaziji, ki je prijeten in ga imam rada, mu verjamem in kdaj s preveliko lahkoto sledim. Morda zato ker je še vedno moja velika ljubezen in sem rada z njim, in je to zopet neke vrste pobeg v svet, v katerem se lahko družim z njim. Kar me po drugi strani spet straši, ker se takrat neham zavedati sveta okoli sebe. A pri njem me še nikoli ni prijelo, da bi uporabila šivanko.

Ana

KAMEN

**KAMEN MI KUPI, KO UMREM,
PO STRUNAH POTEJNI IN VETER PRIKLIČI.
MED ROŽAMI IZBERI NAJLEPŠO POT,
ŠE NEKAJ BESED IN TIH POKOP.**

**SPOMINE RAZTROSIL MED BELIMI KRIŽI
IN PTICAM NATOČI JUTRANJE ROSE.
ŠE ENKRAT NAJ ZAPOJEM SEBI V SLOVO,
ZDAJ KAMEN ME GREJE, MI JE TOPLO.**

KATARINA KALABA

LJUBEZEN

**LJUBEZEN JE POMEMBNA ZA ŽIVALI IN LJUDI,
JE KOT LEPILO, KI NAS SKUP DRŽI,
DAJE NAM ENERGIJO IN NAS VZPODBUDI,
IN KO JO SPOZNAMO, SE NAM KAR SMEJI.**

**KAJ BI ČLOVEK IN ČLOVEŠTVO BREZ LJUBEZNI?
RES TEŽKO BI KAM PRILEZLI.
VČASIH NAS LJUBEZEN TUDI RANI IN BOLI,
AMPAK VEČINOMA NAS OSREČI IN UČI.**

**TEŽKO IN ŽALOSTNO JE, ČE SMO SAMI,
ZATO LEPO JE VEDETI, DA NEKDO TE LJUBI,
DA NEKOGA ZATE ŠE SKRBI,
DA NEKOMU NI VSEENO, KAKO SE TI GODI.**

**BREZ LJUBEZNI NE BI BIL DRUŽINE
IN NE PRIJATELJSKE SKUPINE,
IMELI BI LE PODJETJA IN PA TRGOVINE,
DOLGOČASNE BI BILE VSE RAZSTAVE IN UMETNINE.**

**LJUBEZEN JE ZARES POMEMBEN DEL ŽIVLJENJA,
ZATO TAKO POGOSTO SE OMENJA,
IMA TUDI MOČ, DA SPREMEMI MNENJA
IN DA JEZO NAM ZAMENJA.**

**ČLOVEK IMA RAD STVARI, ŽIVALI IN LJUDI,
VČASIH SE ZA TO KAR SAM ODLOČI,
AMPAK NIMA VEDNO TE MOČI,
SAJ LJUBEZEN SAMA SE ZGODI IN TE OBNORI.**

**A ČEPRAV JO RADI KRITIZIRAMO,
SE GLOBOKO V SEBI PO NJEJ OZIRAMO,
ČE NAM MANJKA, JI PROSTOR REZERVIRAMO,
DA POTEM LAHKO SPOMINKE ZBIRAMO.**

**MORDA KDAJ LJUBEZEN RES PREVEČ ČASTIMO,
AMPAK RES JO VSI MI RABIMO,
DA BLIŽNJIH NIKOLI NE POZABIMO
IN DA SE ČIM BOLJ POTRUDIMO.**

**PA SAJ LJUBEZEN NI LE ENA,
NA VEČ VRST JE RAZDELJENA
IN CEL KUP ODNOSOV ZDRUŽUJE IN PREŽEMA,
VSEPOVSOD JE NEKAKO PREPLETENA.**

**SVET ČUSTVA NUJNO POTREBUJE,
KAJTI TO NAS NAJMOČNEJE ZDRUŽUJE,
CELO RAZLIČNE VRSTE LOH LJUBEZEN POVEZUJE,
RES MOČNO JIH VSE OSREČUJE.**

**DA NEKOGA ISKRENO RAD IMAŠ,
TO JE NAJVEČ, KAR LAHKO MU DAŠ,
S CELO DUŠO SE PREDAJŠ
IN NAMENIŠ MU SVOJ ČAS.**

**IZ LJUBEZNI SE RODIŠ
IN LE Z LJUBEZNIJO ZARES ŽIVIŠ
KER IZ LJUBEZNI ZA DRUGE SE POTRUDIŠ
IN MARSIKDAJ ŠE SEBE PRESENETIŠ.**

LEAH

MAVRICA - ZAVETIŠČE V NOVI GORICI

V meni se motajo vtisi z otvoritve Mavrice, kjer sem videl veliko lepega in pozitivnega, prijetnega, pa še krasno sončno vreme je bilo. Res krasen dan.

S sabo pa sem imel še posebni darilci: lovilec sanj in varovalne kamne. Vzdušje je bilo pravo, tudi posebni darilci sta prispevali svoje. Zbralo se je kup ljudi. Tudi tistih, ki jih malokdaj srečam. To pozitivno vzdušje je vredno poudarka. Res smo vsak na svoj način prispevali k temu.

Ne bom opisoval protokola, vendar je bil program prijeten in zanimiv. Nekaj prijetnega, lepega, dobrega in pozitivnega je bilo v zraku ...

Nekaj domačega ...

Ob uradni otvoritvi zavetišča za brezdomce Mavrica v Novi Gorici.

08
KRALJI
ULICE

Sart

foto: Sart

foto: Sart

foto: Sart

foto: Sart

foto: Sart

TATU ZGODBA

foto: osebni arhiv

Pri osemnajstih sem si dal narediti tatu, ki simbolizira odprto rano kot del mojega življenja. Narediti se si ga dal v Exit tatu studiu, ki je bil svoje dni pri Zmajskem mostu.

Gregor

ACT

**SLADKA ZAVEZA JE PADLA
IN MISIJA JE IZGUBILA ZRAK.**

**LE
NAJPAMETNEJŠI
NI BIL PREVEČ ZAPOSLEN,
DA BI OPAZIL,
DA JE SLADKORNA GLAZURA
POVZROČILA SRBENJE KOŽE,
A NI PONUDIL ZDRAVILA.**

KARMISS

PUSTI ME

**SAJ NOČEM, DA ME UJAMEŠ,
ČE ME VETER VRŽE V PREPAD,
POLETETI Z GRAJSKEGA STOLPA JE MILINA.
KDO JE NA VRSTI, BO ODLOČIL ŽREB,
GLAS PRIHAJA OD DALEČ,
S POVEŠENO GLAVO STOPA TIŠINA.**

**NE IŠČI ME, NE NAJDEŠ ME,
SAJ SAMA NE VEM, KAM SEM ODŠLA,
SLIŠIM GLAS, KI JE ZAKLICAL MOJE IME.
NE IŠČI ME, NE NAJDEŠ ME,
SAJ SAMA NE VEM, KJE BOM DOMA,
TAKO RADA BI TE ULOVILA V SRCE.**

KATARINA KALABA

NIČ

**NIČ JE VSE,
A VSE NI NIČ.
ČE NIČ NI VSE,
KAJ VSE JE NIČ?
NIČ OSTANE,
KO IZGINE VSE.
ČE VSE JE NIČ - KAJ IMAŠ?
KO IMAŠ VSE,
NIMAŠ NIČ.
NIČ NI VSE,
ČE VSE JE NIČ.**

BARBARA KALIŠNIK

KOSAJTE SE S KOSOM

KORIDOR±

Na petkovo popoldne sem se dobila s simpatičnim parom mladih entuzističnih ljubiteljev umetnosti, Laro Paukovič (dame so prve) in Janom Podbevškom, ki sta v pretekli sezoni organizirala serijo dogodkov z zgornjim naslovom. Za tiste, ki ne vedo; dr. Janko Kos je starosta in nekdanji profesor na oddelku za primerjalno književnost Filozofske fakultete, avtor vrste strokovnih knjig, kamor sodi tudi Literarna teorija, Biblija primerjalcev.

Od kod ideja za to zvrst nastopa, ki morda malo spominja na reality showe? Kako bi pojasnila koncept nekomu, ki se mu niti ne sanja kaj to je? Prednosti, pomanjkljivosti in kaj bi posebej poudarila?

Jan: Morda najprej malo širšega konteksta v zvezi s Koridorjem, ki je organizator dogodka. V osnovi je to publicistična platforma, a kot že nakazuje sam pojem »platforma«, Koridor že od samega začetka ni želel biti samo to klasičen portal, kjer se producira samo neka pisna vsebina. Korak, ki je razmeroma logično sledil pisanju in objavljanju tekstov, je bila organizacija nekega dogodka. Ko smo dobili idejo in tudi ponudbo s strani večih institucij (najresnejša med njimi je bila THL), smo bili postavljeni pred dejstva: 1. Tega nismo še nikoli počeli; 2. Mladi smo. Zato smo se potrudili akademske prvine zajeti v lahkoten, zabaven način, ki bi pritegnil čim več publike. Gre za preplet dveh umetnosti, filmske in literarne, ki ji dodamo še odrsko, tj. impro liga. Za rdečo nit vseh naših nadaljnjih dogodkov smo se odločili na osnovi imena naše platforme, ki nakazuje, da gre za povezavo več umetnosti. Seveda bodo temu sledili še nekateri drugi dogodki. V osnovi gre pri Kosu za instantno literarno tekmovanje, ki je povezano s filmsko in odrsko umetnostjo. Če namreč želiš, da se tekmovalci preizkusijo v pisanju, so na voljo bodisi natečaji bodisi pisanje v živo, je pa res, da je natečaj enkratni dogodek in ne omogoča denimo serije. Glede primerjave z reality showom je morda rahla podobnost v formi, pomembna razlika pa je glede izpostavljanja posameznika. V našem primeru je fokus na besedilih in samem dogodku in ne na posameznikih in njihovih osebnih zgodbah in lastnostih, ki zaradi identifikacij prinašajo gledanost, ta pa denar.

Lara: Se strinjam s povedanim. Poleg tega pa ekipo in organizacijo nasploh najlažje testiraj na tovrstnih dogodkih, ta preizkus pa potrebujemo, če bomo v prihodnje organizirali dogodke resnejšega tipa.

Kakšni so bili odzivi kandidatov na predlog za vlogo žiranta? Je kdo odklonil in če ja, zakaj?

Lara: Z Janom sva si razdelila delo tako, da sem sama poskrbela za literarne žirante, on pa za filmske. Kar se mojega področja tiče, negativnega odziva ni bilo. Vsak izmed povabljenih je sprejel ponudbo in bil nad konceptom, pozneje pa tudi nad samo izvedbo, navdušen. Moram

pa povedati, da so bili to že zelo uveljavljeni akterji iz literarnega sveta, kot so denimo Aljoša Harlamov, Davorin Lenko in Dejan Koban.

Jan: Pri filmskih žirantih je bila prvotno ideja, da so režiserji predvajanih filmov hkrati tudi žiranti. V primeru, da so bili na določeni termin zasedeni, smo povabili priznanega relevantnega filmskega kritika. Večina je bila navdušena tako nad idejo kot tudi nad kvaliteto izvedbo.

Se pojavljajo kakšne zadrege ali pomisleki z neposrednim izražanjem kritike?

Lara: Domnevam, da vprašanje leti name. V zvezi s tem lahko povem, da je morala biti žirija le enkrat bolj neizprosna, saj teksti niso dosegali osnovnih kriterijev. Po posvetu, kjer smo obravnavali dilemo - ali naj izpostavimo slabšo kvaliteto ali pa enostavno izberemo zmagovalca in tega ne omenimo, smo se odločili, da je vsekakor potrebno povedati, da teksti tokrat niso bili najboljši, saj se v nasprotnem primeru avtomatično zmanjša kredibilnost žirije. Kritiko sem kot stalna žirantka morala podati jaz in morda sem bila malenkost preostra. Vendar so bili odzivi obiskovalcev po dogodku pozitivni. S tem pač pokažeš in ohranjaš svoj nivo, ki je hkrati tudi nivo Koridorja kot spletnega portala.

Jan: Ko smo si zamišljali dogodek in po njemu neformalno druženje, je bila ena izmed idej tudi ta, da pogostitev ni namenjena samo pitju, temveč da se na njemu tudi sprostijo debate o videnem in prebranem. To mislim, da nam je v prvi sezoni dobro uspelo.

Trema, je kdaj prisotna?

Lara: Pred prvim dogodkom je bila bolj prisotna napetost, predvsem me je skrbelo, če bo vse teklo, kot je bilo zastavljeno, tu je namreč milijon malenkosti, za katere je treba poskrbeti. Kasneje je to minilo. Kakšnega posebnega strahu pred javnim nastopanjem, ki pride z roko v roki z vlogo stalne žirantke, pa nimam.

Kaj pravita na menjava vlog? Da bi publika vam, organizatorjem, zastavila literarni izziv?

Jan: Dobra ideja, Lara ima s tem že izkušnje in bi lahko zmagała. (smeh) To bi se mi zdelo koristno predvsem s tega vidika, da bi na lastni koži občutili, kaj pomeni sodelovati na nekem takšnem tekmovanju, kakšen pritisk je pravzaprav to. 30 min, kolikor imajo pisci na razpolago, je ekstremno malo.

Lara: To je zanimiva, ampak bolj fiktivna ideja, ki najverjetneje ne bo izpeljana.

Verjameta v to, da je pomanjkanje talenta možno nadoknaditi s trdim delom?

Lara: Čeprav sem zagovornica trdega dela, mislim, da ne. Če ni neke osnove, lahko še tako trdo delaš, pa ne boš prišel do istega rezultata kot nekdo, ki z delom samo nadgrajuje prirojen talent. Potreben je torej prirojen temelj, potem pa sledi piljenje in trdo delo.

Jan: V tem pogledu sem drugačnega mnenja. Čeprav trdijo, da je za uspeh potrebnih 10%

Organizatorja Lara in Jan foto: Bonino Englaro

talenta in 90% dela, sam menim, da talent (ali npr. »gen za pisanje«) sploh ne obstaja, temveč so za oblikovanje različnih nadarjenosti odločilne življenjske okoliščine in lastna aktivnost. Na res bazične genske strukture vpliva predvsem okolje, iz katerega izhajaš. Oblikovanje nadarjenosti se prične že s prvimi življenjskimi impulzi, ki jih prejemajo kot otrok, in včasih na prvi pogled nimajo neposredne povezave s tem, v kar se kasneje jasneje izoblikujejo.

Še kaka pripomba oziroma karkoli, kar se vama zdi primerno dodati, izpostaviti?

Jan: Morda bi na kratko pojasnil potek dogodka. Mesec dni pred izvedbo začnemo iskati štiri tekmovalce, prijave so nato odprte do dneva pred dogodkom. Večinoma se je dogajalo, da se je največ ljudi prijavilo ravno dan prej, nekateri pa so se prijavljali tudi vnaprej, tako da smo imeli določene edicije že vnaprej zasedene. V nadaljevanju voditelj (bodisi Rok Bohinc bodisi Sašo Stare) predstavi žirijo, čemur sledi stand up program, predvsem na račun komparativistov, ki so-logično-naša najštevilknejša publika. Publika si ogleda film, tekmovalci pa le del, od konteksta je odvisno, kako dolg (presoditi je namreč treba, kateri segment je primeren za izhodišče smiselnega teksta). Tekmovalci v tem času ustvarjajo tekste, ki morajo upoštevati dve smernici: žanr iz knjige Literarna teorija Janka Kosa (ki ga sami izzrebajo na kolesu sreče), in upoštevanje teme (fragment filma). Sledi kratka pavza, potem pa improliga. V tem času žirantje ocenijo tekste in določijo zmagovalca, ki gre v finale.

Lara: Zanimiv preobrat se je denimo zgodil, ko se je naš voditelj Rok Bohinc pošalil, češ da se bo udeležil tekmovanja, potem pa je to v resnici storil in na koncu celo zmagał.

Življenjski moto?

Lara: Zelo težko se odločim za en moto, a ker imam na roki tatu Panta rhei, bi mogoče izpostavila tega. Vse teče in bistveno je, da se zaradi različnih stvari ne obremenjuješ po nepotrebnem ali da si ne pustiš, da se te prehudo dotaknejo. Vse je minljivo, tako dobro kot slabo.

Jan: Nimam življenjskega mota, če pa že moram kaj reči, potem mi je blizu tudi slednje: »Živi aktivno.«

MG

BOLEČINA ZA VEDNO

»Pridi! In glej, prikazal se mi je konj mrtvaško blede barve. Tistemu, ki ga je jezdil, je bilo ime Smrt, za njim pa je prihajalo podzemlje.« (Raz 6,8)

Spominjam se, da je bila v mojih najstniških letih definitivno najpomembnejša stvar v mojem življenju biti »uber« kul. Morda sem se na nek način od resnih načrtov za prihodnost distanciral tudi zaradi tega, ker je v moji družini vladal precejšen kaos. Zanimivo je predvsem to, da je v vsem tem disfunkcionalnem okolju vel žar močne ljubezni in ravno tako močne odmaknjenosti. Naj razložim.

Ko sem bil na svojem življenjskem razpotju primoran razmišljati o svoji prihodnosti, še nisem dovolj dozorel, sploh pa še nisem bil prepričan, kaj bi v prihodnje rad počel. Psihologinje in socialne delavke – svetovalke (OŠ) svojemu delu niso bile dorasle oziroma ga niso opravljale s srcem. V posameznike iz disfunkcionalnih družin niso vložile dovolj svoje energije, preprosto so nas odpravljale z ugotovitvami: »Ti za to in to šolo nisi sposoben ...« Resnično se ne želim izgovarjati nanje, vendar vam bodo mnogi sposobni posamezniki, ki so OŠ zaključevali tik pred osamosvojitvijo, vedeli povedati enako.

Po drugi strani pa je doma vladala vojna med staršema. Vsakodnevni orkan čustev je bil preveč za njiju. Njun odnos je bil vihrav, ljubezen je namreč bila boj z alkoholno odvisnostjo enega izmed njiju. Skrb zame je bila sicer na mestu. Imel sem vse, kar sem potreboval, vsaj z materialnega vidika, pa tudi ljubezni ni manjkalo. Predvsem je prevladovalo zaupanje, da bom ravnal prav – tako kot sem bil vzgojen. Tako sem pristal na tehnični šoli, ki mi ni bila pogodu. Naj samo omenim, da danes govorim pet tujih jezikov, obvladam računalniško oblikovanje, sem laični strokovnjak za zgodovino, igram v gledališču, vodim oddajo na radiu, avkcije, se ukvarjam s filmom, fotografijo, književnostjo ..., vse le s končano srednjo šolo.

Namesto da bi se ukvarjal s študijem, sem se v srednji šoli kmalu začel ukvarjati z najstniškimi prioritetami – žuri in dekleti. S tem ne bi bilo nič narobe, če ne bi v tem precej pretiraval. Starši so to spoznali šele leta kasneje, kajti prikrivanje mi ni šlo dobro od rok. Največji problem je bila seveda droga. Dolga leta sem bil boj z odvisnostjo, ki me je za vedno zaznamovala. V sebi še vedno nosim bolečino, ki se je nikoli ne bom rešil.

Namreč šele ko je eden izmed staršev zbolel, sem spoznal, kakšne travme sem jima povzročal s svojim egoizmom. Sicer nikoli nisem kradel ali se ukvarjal s kriminalom, tudi moja kartoteka je priča tega, saj je prazna kakor soba deložiranega nesrečnika. Vseeno pa v tistem trenutku to ni nič pomenilo. Že dejstvo, da je sin odvisnik, je bilo dovolj, da se ni bilo mogoče vrniti v čas, ko je bilo vse še prav.

Ob boleznih sem se takoj preselil nazaj domov in prevzel skrb za umirajočega očeta. Čutil sem se dolžnega, da se pred smrtjo povežem z njim, mu blažim bolečino in dam vedeti, da sem ga imel vedno rad. Ponoči me je pokonci spravil vsak šum, kajti pestilo ga je več težav. Bil je praktično nepomičen in na trenutke povsem odsoten. Nemalokrat sem klical rešilca in ga peljal na urgenco ter tam ostal, kolikor je bilo treba. Vsako jutro pred službo sem ga nahranil in mu dal zdravila, po službi pa letel nazaj domov in ostajal ob njem. Negovalke si ni želel, v dom pa ga nismo želeli poslati, za kar menim, da nam je bil zelo hvaležen.

Toda bližal se je konec. Vsi smo to čutili, tudi on. Spraševal sem

se, če je začutil, da sva zopet oče in sin. To sva vedno bila, toda moja odvisnost naju je močno odtujila. Zadnje mesece je precej časa preživel v kliničnem centru, kjer sem ga vsakodnevno obiskoval. Ko sem stal ob njegovi postelji in gledal njegovo usihajoče telo, v katerem so se svetile le še oči, me je stiskalo pri srcu. Ne znam razložiti, toda nekako sva se v tem okolju povezala. Tako močno povezavo je težko razložiti. Po drugi strani pa je vmes še vedno tlela stara bolečina razočaranega očeta in sina odvisnika. Ves moj trud, ki ni bil ne zlagan ne vsiljiv, tega ni mogel izbrisati. In ga tudi ni.

Zadnji mesec pred smrtjo je bil čustveno uničujoč. Krivda pomešana z ljubeznijo me je ubijala do te mere, da se mi še sedaj zasolžijo oči, čeprav nikoli ne jokam. Že od mladih nog me je oče vzgojil, naj bom močan, naj ne točim solz. In jih ne, pa recite kar koli. Verjamem, da so tudi solze ventil za čustva, toda ne zame. Ko je še zadnjič prišel domov v svoje ljubo okolje, je vedel, da je konec blizu. Tik pred smrtjo me je namreč prosil, naj se uležem k njemu v posteljo. In sem se, z veseljem. Morda se vam to ne zdi nič nenavadnega, vendar je bilo to za naju nekaj posebnega. Zadnji izraz ljubezni brez izrečene besede, vrnitev v brezskrbna otroška leta.

Kak dan kasneje sem ga v rešilcu še zadnjič pospremil na urgenco. Pogled nanj je bil dih jemajoč, čustveno oprijemljiv. Pristal je namreč na oddelku za intenzivno nego, kjer so obiski omejeni na le eno uro dnevno, kar je za bližnje občutno premalo, vendar razumljivo. V sobi je bilo čutiti smrt. Ob obiskih sem opazil čiste rjuhe na praznih posteljah in se spraševal, če so bili zdravstveni delavci ob smrti bolnika do ostalih pacientov uvidevni. So se pogovarjali na glas, so pomislili na ostale bolnike, ki jih je tetka Smrt vabila v svoj objem? Je bilo očeta strah smrti?

Ko je preživel svoje zadnje dni, nisem bil prepričan, če se zaveda, da sem tam. Držal sem ga za roko in mu v francoščini, ki je njegov drugi jezik, potihoma govoril stvari, ki so mi ležale na duši. Le zakaj prej nisem imel poguma za to? Sva pred njegovo smrtjo postala prijatelja vredna zaupanja? »Papa, tu sais que je suis ici, est-ce que tu me reconnais?« (Ati, veš, da sem tu, veš, da sem to jaz?) Morda si domišljam, toda v njegovih očeh sem videl, da se je zavedal tega trenutka, menda mi je tudi narahlo stisnil roko, medtem ko sem mu prigovarjal. Takrat sem ga zadnjič videl živega. Naslednji dan sem se v službi obotavljal z opravili, ki bi jih kaj lahko opravil tudi kdo drug. Obiski so se začeli ob petnajstih in ponavadi sem se z dela vedno odpravil vsaj pol ure prej, tistega dne pa šele pet minut pred tretjo. Do kliničnega centra nisem potreboval več kot pet minut s kolesom. Prispel sem točno ob tretji uri in med zaklepanjem kolesa je pozvonil telefon. Klicala me je njegova lečeča zdravnica, ki me je obvestila, da je oče ravnokar izdihnil. Ko sem prispel do njega, so ga ravno premestili v sobo za zadnje slovo. Bil je še topel in na očeh je imel dva kosa okrogle vate. Bil je mrtev.

Ko sem stal ob njem, sem se zavedel, da mu nisem uspel povedati vsega. Da se nisem uspel odkupiti za vse gorje, ki sem mu ga storil, da se nisem uspel posloviti. Vedel sem, v meni bo ostala za vedno še ena bolečina več. Zatorej, ati, ti tu sporočam, da te imam rad. Odpusti mi. In potem je bilo ...

NEK AJ

cestnih

NAŽICAM ZA ŠPRICER

Dons grem po svoje,
ne da se mi v dvoje,
želim biti sama,
ko pade tema.

Hočem imet
dost prostora,
umikat
se več ne morem.

Neda Tuma

DAVNO, V OKTOBRU

Jé padal dež,
ki je mehko
božal strehe.
Ubil je vonj,
ki je spominjal
na pregrehe.
Dišalo je po
dežnih glistah.
In slekel sem
si svoj posluh,
da ne bi slišal
grenkih muh,
kij so brenčale
po gostilnah.
Popil sem žganje.
Dva in tri ...
Zaprl rdeče
sem oči in hitro
rezal svoje sanje.
Dišalo je po
dežnih glistah.

Art Ajva

MILKY WAY, 12. DEL

Evo, še dobrih šest tednov in po treh mesecih in pol bom začel živeti novo življenje. Prvi štirinajdni izhod po Ljubljani mi ni bil več neki bav bav. Dilerji so še vedno tam, kjer so, frendi iz Kraljev kraljujejo na Prešercu še vedno s pivom v rokah. Vse je isto, le jaz sem abstinent in to od vsega. Kar naenkrat nič več rock'n'rolla. 23 dolgih let žuranja, zadevanja, vzponov, padcev, tablet, alkohola, trave, ne bom več izkusil. A je bilo zadosti?

Sprašujem se. Jaz sem heavy pacient, a srečo imam, da je šele zdaj na sceni ice-cream in razne sintetične drogice, ki ti skurijo mozak. Zdaj imam žensko in možnost lajfa. Jebi ga, zafuku sem obdobje odrasčanja, ampak sm ugotovu, da nisem en glup bumbar, da nimam tolk skurjenga mozga. Neki mi še dela in zdej bom mogu to preusmert v največji fajt v mojemu lajfu - vzdrževanje abstinence. Koker sem bil vedno nadrkan nad to rdečo bajto na Zaloški, mi je omogočila prit do določenega števila dni mojega clean-time-a. Jutri bomo imeli koncert katerega organiziramo pacienti iz polodprtega oddelka in sicer še za detox dnevno bolnico in vse zaposlene. Spekli smo piškote, pa še dober repertoar smo pripravili. Nismo mi junkie-ji kar tako... Imam pa majhno tremo, ker bom prvič igral trezen pred večjim številom ljudi. Že od prej vem, da se da feeling ob aplavzih primerjati s fleshom od heroína in teh feelingov se moram zdej navajati. Težko je bilo priti do spoznanja, da sicer so, niso pa toliko intenzivni. Zdej bom moru bit zadet od tortice, teka, sekša, športa... Možgane moram strenirati, da je to pač vse, česar bodo deležni. Ves užitek z zakasnelim efektom. To spoznanje na začetku boli, pol pa gre. Dosti folka ima s tem težave, ko prenehajo z zadevanjem. Samo tukaj na CZOPD se zdi vse tolk na izi, res me zanima, kako bo zunaj, v realnosti. Ma, jebem mu mater, da sem pripravljen verjet v boga, že tako ali tako bi moral, če se imam za pravega NA-jevca. Včasih me terapeuti tukaj res naredijo zmedenega z različnimi tricky vprašanji, ampak vem, da mi mora biti abstinencia prioriteta. Tuki sem se naučil, da če mi pripada 5 cmokov pri večerji in če bom vzel še enega od viška, kar jih je ostalo, je to že želja po drogi oz. nek podoben vzorec, pa če je še tolk dedasto. V glavnem zanimivo,

ni kej. Mogoče imam zdej občutek, da res samo ubijam cajt, in pišem to zgodbo in delam različne izdelke za svojo drago, a hkrati se zdravim. Vendar hrepenim po neki potrditvi. Mami in punca pravita, da sem drug človek, jaz osebno pa težko opazim kako vedenjsko spremembo. OK, v špeglu zgledam zdravo, pa itak, da se obnašam lepo, sej sem ipak v ludari - na psihiatriji. Ves ta trud upam, da me bo pripeljal nazaj na svoj Milky way, mojo Rimsko cesto 5, kjer sem zafuru svojo mladost in kjer so sfukal vse dilerje od Tošiča pa do Marčelota, on se je šam, pa Nandi, za une čefurje, k zdej travco pa kokain dilajo me pa ne skrbi. Rimska cesta je zdej drugačna, posadili so drevesca, Mrak je poln turistov, in kmalu bo cajtm, d se po več letih vrnem nazaj živeti lajfa, za katerega sem se skor ubil, in se fajtu pa pogrnul pa spet jovo na novo. Nisem superman, sem pa človek s pozitivno energijo in z boleznijo odvisnosti. Čaka me še zdravljenje z interferonom, pol sm pa kao zdrav človek. To bo pobralo še moje zadnje atome energije, ker pol, če bom zafukal, bom zgubu vse in lepo umrl ves nesrečen v svojem fletu na Milky Way, n.5. To bi bil res najbolj črn scenarij. Možnosti so vse, lahko se uspešno reintegriram nazaj v society, sej generacije se menjajo. Ampak uni, k me poznajo, bojo lahko govorili. »A veš, d se je Paunović mlajši skuliru?« Drugače se bom mogu ful upirat želji po mrzlem Heinekenu, kar bo zame velik izziv. Zdej bom šele moral ratat egoist in mislt na svojo rit, da se bom vsak večer ulegu u posteljo in si reku: »Mare, trezen si šel spat, nisi razočaral sebe, partnerke, svojcev.« Ko si bom pa to nehu govort, bom pa že krepko čez 40 let. Se slišimo ob moji naslednji bitki z interferonom in skušnjavami v dnevni bolnici. Oboje bo trajalo približno šest mesecev. Najprej pa še 6 fuckin' tednov piljenja in treninga.

M. P.

DROBIŽ

Povej mi
na uho,
naj te
sram ne bo.
Kako bi
najbolš blo
in kaj si
vse želiš.
Mogoče
pa dobiš
od mene
vsaj drobiž.

Neda Tuma

IDEJE

Ni mi treba
rok si umit,
za to hrano,
ki me
ne nasit.
Prinese
mi veselje
in sem
boljše volje.
Me dotakne
in pogreje,
da dobim
ideje.

Neda Tuma

ANEKDOTE IZ PRODAJE

NOVINKA

Prodaje časopisa Kralji ulice sem se lotila, ker mi je poleg branja knjig všeč tudi branje revij in ker sem med brezposelnimi. Začela sem pred trgovino Mercator, kjer me je uvedel že izkušen prodajalec časopisa. Tako kot velja za vse zadeve, ki se zgodijo prvič, je bil tudi pri meni prišoten občutek nerodnosti, strahu ali po šolsko - treme. Prijaznost je moja odlika in značajska posebnost, ki mi pri tem delu pride prav kot je to nujno za delo v trgovini. Na misel mi je prišlo, da je delo podobno prodaji sladolead ali

čistilca čevljev v kakšni drugi državi, čeprav sem pozabila, v kateri. Nagledam se obrazov, mladih, srednjih, starejših, in po pogledu čutim, ali je človek vesel, žalosten. Na vidiku je tudi pestra ponudba garderobe, odvisno od materialnih možnosti. Ko dežuje, je pred mano ena raznobarna paleta dežnikov. Da pa ne pozabim omeniti, tudi kužki so, različnih pasem, ki me obiščejo, in včasih nekoliko komuniciram z njimi, ko so privezani in čakajo gospodarje. Kdaj pa kdaj, če mi čas dopušča, poklepetam tudi z ljudmi. Po prodaji sodeč lahko rečem, da smo še kar bralni narod, včasih dobim več kot evro, verjetno gre za izkazovanje dobrohotnosti kar tako, morda pa zaradi naziva revije, nekateri mislijo, da sem brezdomka. Preslišati pa moram tudi ne tako lepe pripombe. Nas časopis se je že znašel v Kinodvoru, trudimo se in želimo, da pride še kam drugam, recimo v kioske ali celo v trgovino. Od dobrih člankov je odvisno, če bo za kakšen list debelejša revija.

Vrtnica sonata

PARK AVTOMAT

Ahoj vsem, ki kupujete pri nas na park avtomatu železniške postaje. No ja, od 100 % ljudi vas 80 % ima srce in interes kaj se godi nam, ki moramo prodajati. Pravkar sem začel s prodajo, smo pa 7. 6. ob 12.16. Prišla je gospa srednjih let z otrokom, verjetno vnukom, ki sem jo ogovoril z: »Dober dan, gospa, Kralji ulice za pomoč brezdomcem.« Ona pa mi je odgovorila z: »Hvala, bom sama in ne potrebujem ...« Vidim, da tlači kartico v vse reže avtomata, razen prave, zato rečem: »Mislim, da vseeno rabite pomoč.« Pritrdi mi. Da mi evro, ne da bi vzela časopis, in se poslovi. Kaj nam to pove? Da smo vsi ljudje in da nam marsikdo, tudi brezdomec, lahko pomaga. Spomnite se, kako pogumno je brezdomec skočil v Ljubljano in skušal rešiti pijanega študenta, ki se je prepoln »poguma«, tipičnega za mladost, vrgel v vodo. Žal je bila voda zanj premrzla in skoraj usodna ... Morda bi rad le sporočil kupcem, da nismo vsi isti, včasih nas tako sodite, ampak imamo tudi mi srce, ki si želi normalnega življenja.

Igor G.

RAZVADE

Prodajala sem Kralje v Tivoliju, ko je mimoidoči možakar navrgel: »Malo manj kadi pa boš imela za hrano.« Malce me je zatolkel, ampak vsak ima svoje veselje.

Monika

ZBIRAM ZA SOCIALNI REGRES

Kralje ponudim mimoidoči, ki me zavrne: »Ne, ne, narkomanije pa ne bom podpirala.« Zamislil sem se in takoj izustil: »Jaz se ne drogiram, rad bi nekaj spil; tako sem lačen, da ne vem, kje bom spal.«

Polde

BRATJE DALTON

Prodajam Kralje pred Hoferjem v BTC-ju. Štirje gredo mimo. Na sebi imajo zanesljivo vsak po 3.000 €; Armani, Versace, Bally. In potem moje običajne fraze: proza, poezija, socialne zdrahe in norosti. Nikad pankera od mene! Gospodje so že prešli točko prodaje, ko trije nadaljujejo, prvi pa se ustavi, obrne, naredi 20 metrov in pride nazaj do mene. Prime me za ramo in zašepeta: »Sex Pistols pa Ramones.« V dlan mi stisne dvajsetaka. Long live rock'n'roll!

Tomaž

KOLIKOR MOGOČE

»Koliko stane časopis?« Tako me je pobarala mimoidoča gospa. »Ja, čim več.« sem odvrnil. »Kako čim več?« nič ji ni bilo jasno. »Tako kot je v politiki.«

Rolde

Dogodki:

DRUGA DELOVNA AKCIJA NA SMUČIŠČU KRANJSKA GORA, 20. 5. 2016

V okviru projekta **ZaŽIVI ulica – Smuča ulica** smo se Kralji tudi letos udeležili prostovoljne delovne akcije, čiščenja smučišča in kolesarske proge v Kranjski Gori. Prošnja za izvedbo delavnice je bila poslana našim donatorjem, ki nam že četrto leto omogočajo enodnevni smučarski izlet. V petek, dne 20. 5. 2016, smo se ob 7.30 zbrali pred društvom Kralji ulice na Pražakovi in se s kombijem podali na pot proti severu, v Kranjsko Goro. Bilo nas je devet oseb, tri dekleta in šest fantov. Cesta, naša prijateljica, se je zožila na predelu Jesenice - Mojstrana, vzrok: širitev cestišča ob prihajajočem obisku g. V. Putina ob stoletnici ruske kapelice! Posledica, naša zamuda na delo. Čas smo izkoristili za malico. Na sedežnico Vitranc 1 smo prispeli ob pol desetih, tam pa nas je pričakala ga. Klavdija Gomboc, vodja trženja RTC Žičnice Kranjska Gora. Veselje in pozitivno energijo smo usmerili v delo. Na kesonu odprtega terenca smo se z g. Rokom iz MTB Kranjska Gora odpravili do Bedančeve koče in si vzeli čas za spominsko fotografijo. Z grabljami smo počistili del kolesarske proge listja in vej ter pobrali smeti in ostale odpadke, ki v naravo NE sodijo. Z užitkom smo na strmem pobočju delali slabi dve uri, kar pri udeležencih ni vsakdanja praksa. Sprememba okolja, delo, druženje in občutek koristnega je le delna vsebina, ki delavnici daje smiselno noto.

014
KRALJI
ULICE

foto: arhiv KU

foto: arhiv KU

Ostalo nam je še dovolj časa, da smo se odpravili na dva kratka izleta; v Planico in do jezera Jasna. Ob pol drugi uri je sledilo kosilo ob pogrinjku in postrežbi, ki je bila na nivoju pravih kraljev. Ogromen paniran zrezek na dunajski način, ocvrt krompirček, popečena paprika in kumare s prilogo ter pijača. Sladica, sirov štrukelj in kava, po želji. Hvala, chef Marko. Dela vam tisti dan prav res ni manjkalo. Želimo vam čim več takšnih dni.

Ob poltretji uri smo se vsi polni novih vtisov in občutkov srečni in zadovoljni podali nazaj v Ljubljano.

Druga delovna akcija je v celoti uspela, zahvaljujem se udeležencem in donatorjem, ki so nam omogočili izvedbo delavnice. Zahvala gre tudi g. Juriju Culibergu iz MTB Kranjska Gora, ki nam je ponudil možnost nadaljnjega sodelovanja. Ponuja se možnost odgovornega dela na kolesarski tekmi svetovnega nivoja v vlogi redarjev – maršalov – na progi za zvočno signalizacijo tekme. Spremljajte projekt ZaŽivi ulica – Smuča ulica, Kuha ulica. Hvala tudi društvu KU, ki nam je omogočilo prevoz in malico. Lep pozdrav,

Jože Drol

PIKNIK ZA ŽENSKE

V četrtek, 26. 5. 2016, smo študentke socialne pedagogike, Blanka, Mia in Pina, organizirale dopoldanski piknik za ženske, ki je potekal v Tivoliju. Naš namen je bil, da ženska populacija Kraljev ulice preživi lepo brezskrbno dopoldne in da bo dan obarvan malo drugače kakor po navadi. V parku Tivoli smo si pod drevesom razgrnile odejo, sezule čevlje in uživale ob sadju, sončku in pogovorih. Vmes smo se športno udeleževale z loparji za tenis in žigicami ter tako lepo zaključile naše druženje. Piknik nam je bil vsem v užitek in nam bo ostal v lepem spominu. Morda pa postane tradicionalen?

Blanka Mihelič, Mia Moravec in Pina Škufca

foto: osebni arhiv

ŠPORTNA SEKCIJA - NOGOMET

München

V torek, 3. 5., smo se zbrali na Kraljih ulice, saj smo se okoli 13. ure odpravili proti Münchnu. Na cilj smo prispeli zvečer, saj smo se vozili kar nekaj ur. Prvi dan smo bili predvsem aktivni pri igranju biljarda in namiznega nogometa. V sredo zjutraj pa smo odšli na igrišče, kjer smo spoznali nasprotnice igralce. Ti so bili iz Nemčije, Slovenije in Anglije. Prvega dne smo odigrali pet tekem, 3 smo izgubili, 2 smo dobili. Po prvem dnevu smo se odpeljali nazaj v dom, kjer smo prenočevali. V domu nas je čakala obara, po dobri večerji smo se nekateri igrali biljard in namizni nogomet, nekateri pa smo se po dolgem dnevu igranja nogometa samo še zvrnili v

foto: arhiv KU

posteljo. Naslednje jutro smo si najzgodnejši z biljardom mirili živce, potem pa se odpravili na igrišče, kjer so nas čakale nove tekme. Prvo smo končali kot zmagovalci, in sicer nad trikratnimi prvaki, ki smo jih premagali z enajstmetrovkami. V drugi igri smo se slabše odrezali, saj smo izgubili v boju za tretje mesto. Nazadnje smo se uvrstili na četrto mesto. Po končanem delu prvenstva v nogometu smo počakali še podelitev. V domu smo se dobro naspali in odrinili proti domu, Sloveniji.

Planina

V četrtek, 19. 5., smo šli igrati nogomet v kraj Planina pri Postojni. Izpred Kraljev ulice smo se odpravili okoli 8. ure zjutraj. Ko smo

foto: arhiv Zavod Planina

prispeli v Vzgojni zavod Planina, smo se preoblekli v drese in začeli igrati nogomet. Po prvi odigrani tekmi smo izgubili, saj gojenci trenirajo veliki nogomet in jim zato ne manjka kondicije. Ko smo začeli z drugo tekmo, nam je šlo bolje, sicer pa imamo odlične igralce, s katerimi treniramo vsak petek, malo za rekreacijo in malo za druženje. Sledila je še igra za tretje mesto, v kateri smo spet morali priznati premoč nasprotnikom. Tem ne manjka taktike in dobre povezanosti. Tudi za hrano so izvrstno poskrbeli, dobri športniki pač morajo po dobrih tekmah tudi kaj dobrega pojesti.

Zapori Koper

V sredo, 25. 5. 2016, smo okoli 14. ure izpred Kraljev odšli na športni izlet v Zapore Koper. Za uverturo smo se sprehodili po plaži in si privoščili pijačo. Potem pa smo se napotili proti zaporom, kjer imajo zelo zanimiv sistem, dvojne vrat - pred prvimi vrati pozvoniš in čakaš, da se ti odprejo. Preoblekli smo se, paznik nas je preveril z detektorjem za kovine. En po en smo stopali na igrišče, kjer so že igrali tekmo zaporniki in še ena zunanja ekipa.

foto: arhiv ZPKZ Koper

Prvo igro so zmagali zaporniki, drugo tekmo smo igrali mi in zunanji, mi smo zmagali, za konec pa izgubili proti zapornikom. Drži, da v zaporu radi igrajo nogomet, radi pa imajo tudi družabne igre, saj jim na ta način čas hitreje mine. Ob odhodu je bil postopek lažji. V Ljubljano smo se vrnili okoli pol osme ure zvečer.

Rdeči karton diskriminaciji - Zalog

V nedeljo, 29. 5., smo šli igrati nogomet proti diskriminaciji, ki je potekal v Zalogu. Zbralo se je kar nekaj ekip. Dobili smo se pri osnovni šoli, kjer je mlajša generacija že igrala nogomet in kjer se je odvijalo še veliko drugih aktivnosti, namenjenih vsem generacijam. Okoli 14. ure smo odigrali prvo rundo nogometa, ki smo jo izgubili. Po tem smo igrali še eno tekmo brez premora. Manjkali so nam dobri igralci, ki nas niso imeli časa priti podpret, da bi kakšno več zmagali. Ura odmora je bila namenjena odmoru, ki pa nam ni preveč koristil, saj se nam je telo počasi ohlajalo. Sledila je še zadnja tekma, borili smo se do zadnjega žvižga, pa vendar nam spet ni uspelo zmagati. Kot vedno naj velja: Važno je sodelovati, ne zmagati.

Gašper Kveder

21 LET ČAKANJA

V Ljubljani že dolgo ni bilo tako veselo, kot je bilo tokrat. Nogometaši Olimpije so se po več kot dveh desetletjih zavihleli na vodilno mesto 1. SNL. Čeprav osvojitev naslova ni bila vprašljiva že od prejšnjega kola, se je v domačih Stožicah zbralo skoraj 13.000 navijačev, ki so s svojimi ljubljenci želeli proslaviti peto zvezdico v klubski zgodovini. Atmosfera na stadionu je bila od prve minute pa do zadnjega sodniškega žvižga neverjetna. Domači navijači so pričarali nepozabno vzdušje in se tako na lep način zahvalili svojim nogometašem za fantastično sezono. Stadion je bil odet v zeleno - bele barve, vsak navijač je imel na sebi vsaj nekaj zelenega, navijaška skupina Green Dragons pa je poskrbela za zelena pirotehnična sredstva in glasno navijanje. Končni izid je bil 3 : 0 v prid Zmajev. V polno so zadeli M. Zajc, B. Eleke in A. Delamea Mlinar. Na drugi strani pa se je Krka (za vsaj eno leto) preselila s prvoligaških na drugoligaške zelenice, saj je zasedla zadnje mesto na lestvici. Po končani tekmi so igrišče preplavili domači navijači, ki so skupaj z igralci začeli proslavljati naslov. Vendar rajanja s tem še ni bilo konec, uradna proslava se je nadaljevala na Kongresnem trgu, kjer

foto: S. P.

je Pero Lovšin v čast zmagovalcem zapel znano himno Olimpije. Na odru so se mu pri tem pridružili tudi nogometaši in zapeli skupaj z njim ter večtisočglavo množico zvestih privrženecv zeleno - belih. Slavje je bilo nepopisno in se je nadaljevalo pozno v noč. Verjetno je šel prav vsak Ljubljčan tisto noč/jutro v posteljo z nasmeškom na obrazu, saj se je dolga doba čakanja uradno zaključila.

S. P.

ODPISANI: PETA REPRIZA PREDSTAVE AJ CEGU, KREATORIJ DIC-A, 5. 5. 2016

Najprej so bile opice. Potem je bilo nasilje in izkoriščanje. Nato je prišel Aj cegu in prodajanje praznega časa. Na koncu je bil dolgčas ... a ne povsem, ker je bilo vendarle zelo zabavno vse to pokazati in odigrati. In tudi gledati. Do te mere, da sem se med predstavo veliko smejal (v resnici sem se vmes spomnil, da se že dolgo nisem tako neobremenjeno smejal) in da sem bil kar razočaran, ko je bil konec. Ker bi igro z veseljem gledal še kake pol ure več. Oba igralca in ustvarjalca predstave, Rok in Jean, sta pri predstavi vidno uživala, a sta za moj okus to še premalo pokazala. Kot da bi ju bilo tega malo sram in kot da bi se hotela še vedno z neko skromnostjo prikupiti občinstvu. Ker sta bila v resnici carja. In prazen prostor z minimalistično sceno je le še poudarjal, da je njuna prezenca povsem zadostna in okrog sebe ne potrebuje nobenih dodatnih scenskih okraskov. Na več mestih, predvsem pa na začetku, sta igralca odsko dogajanje še držala v tesnem stiku s tukaj in zdaj, do te mere, da mi ni bilo jasno, ali nas sploh bosta odpeljala v

svet fantazije ali pa se bomo držali obstoječe, deloma boleče stvarnosti. Omenjala sta nekega potencialnega člana dramske skupine, tukaj imenovanega NN, ki da spi dolgo v popoldne in ne odgovarja na telefonske klice, s čimer preprečuje, da bi do predstave sploh prišlo. Vendar je NN po predstavi zanikal, da bi se to nanašalo nanj, ter je izjavil, da gre le za slučajno sovpadanje med imenom, ki sta ga v predstavi uporabila igralca, in njegovim resničnim imenom. Kmalu pa se je dogajanje odlepilo od tukajšnje stvarnosti in odplovalo v prazgodovino ter – s Stanleyjem Kubrickom – v neskončno prihodnost, ki jo določa in omejuje človekova večna narava ... če nas ne bo z genskim inženiringom kdo popravil. Upam, da ne na slabše, in se hkrati bojim, da se bo zgodilo prav to. Predstava na trenutke nakaže, da bo zavila v nadrealizem, drugič spominja na gledališče absurda, tretjič pokaže nastavke za odrsko interakcijo z gledalci. A se vedno nekako plaho spet vrne v varno okrilje konkretnosti in realistične pripovedi.

foto: Žigažaga

Občutek sem dobil, da sta avtorja s predstavo naredila korak naprej ter da lahko od njiju pričakujemo še kak korak naprej. Aj cegu torej še ni njun kreativni višek. Verjetno bi jima na poti do tam bila lahko v pomoč širši gledališki kolektiv in kako neodvisno dramaturško ali režijsko vodenje. Torej, nič več prespanih telefonskih klicev! Predstava se bo gotovo še vrtela na naših odrih. Ne zamudite je, ker po mnenju nekaterih očividcev postaja s številom odigranih repriz vse boljša!

Bojan Dekleva

KU GLASBENIKI

Naše glasbene delavnice potekajo v prostorih Kraljev na Miklošičevi v Ljubljani. Vsaka delavnica je unikatna zaradi vsakič različne sestave in s tem različnih želja in inspiracij. Vsakdo ima možnost kaj zaigrati, zapeti ali pa nekaj čisto tretjega. Vse, ki berete ta članek, naprošam, da nam odstopite kak instrument, lahko malo tolkalo, tamburin, kitaro, piščal ... Obljubljamo vam, da bomo podarjene instrumente skrbno

uporabljali. Trudimo se, da poskušamo zaigrati tudi kako svojo pesem pa tudi katero od znanih avtorjev. Želeli bi tudi, da bi se posneli v studiu, in upamo, da bo naša želja uslišana. Delavnice si težko predstavljamo brez Vanje, Irme, Poldeta, Vladimirja in mene, Tomaža.

Tomaž Vlahovič

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

DROGARIJA, 2. DEL

biba.koper@gmail.com

V prvem delu članka sem postregla z dejstvi zgodovinske narave in s tem, kako so nastale stigmatizacija, kriminalizacija in marginalizacija ljudi, ki so uživali prepovedane droge. Ameriški model se je nato delno ali v celoti prenesel tudi po svetu. V času bivše skupne republike ni bilo večjih težav z drogami na ta način, pa čeprav so tudi takrat ljudje zlorabljali marsikaj. V drugem delu pa bi kakšno natipkala s čisto lastnega zornega kota.

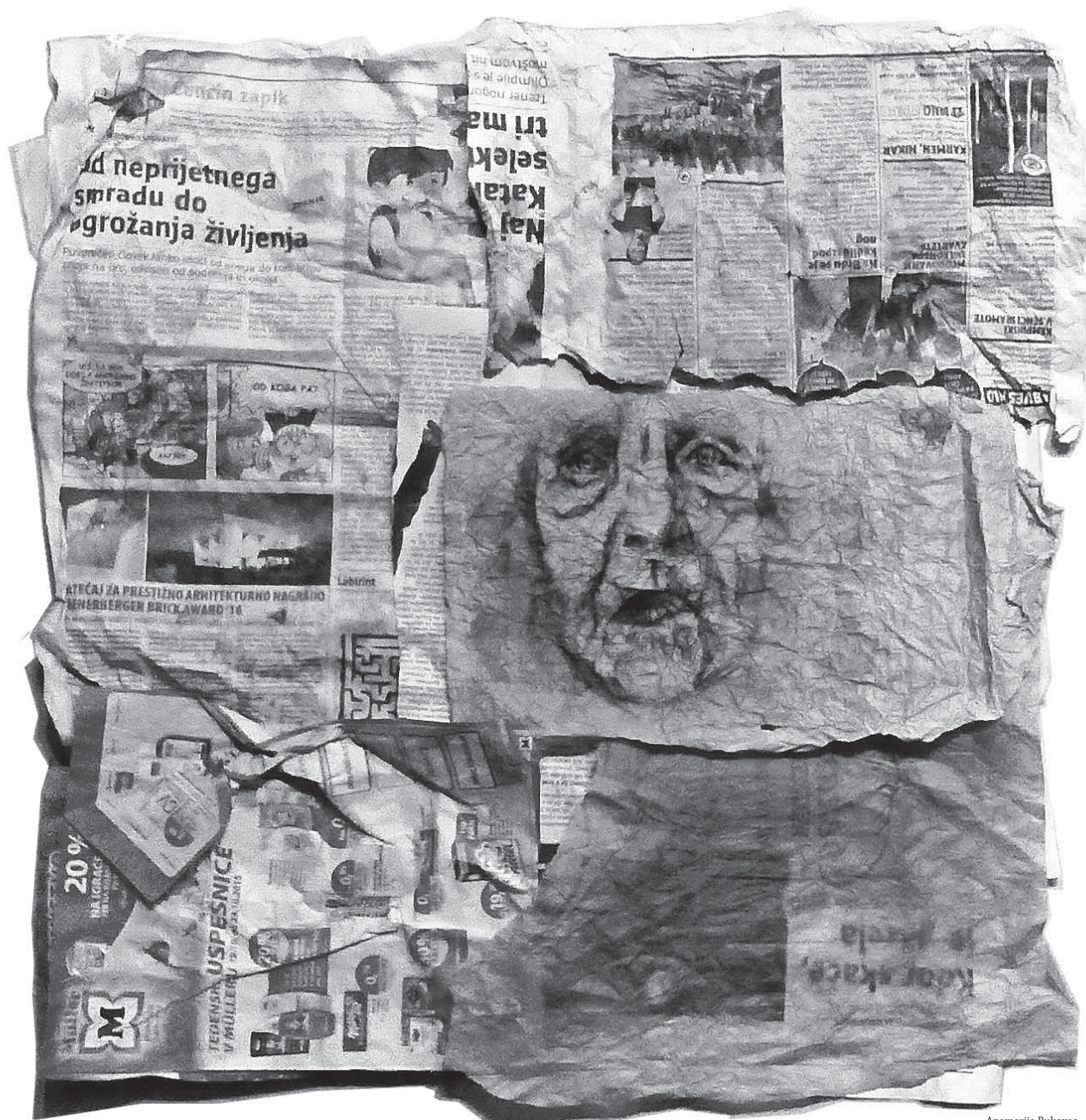
Naj kar začnem, kjer sem končala. Torej že po definiciji stanja, ki ga s seboj prinese prekomerno uživanje, zloraba drog je stanje uporabnika le-teh, bolezen. Mnogi se branijo tega opisa. Ni mi še čisto jasno, zakaj. Jasno mi je, da nekdo, ki proba drogo zaradi radovednosti ali ki si kakšno zabavo popestri z drogami, še ni bolnik. Stanje boleznosti nastopi, ko človek ne more več običajno funkcionirati in je zaradi tega načeto tudi njegovo zdravje. Druga pomembna stvar je to, da če bi se mene kaj vprašalo, bi legalizirala tako prepovedane droge kot tudi prostitucijo, ki so nemalokrat tesno povezane. Z legalizacijo bi nastopilo stanje večje kontrole in z vidika zmanjšanja posledic bi se veliko stvari uredilo. Pred tem je treba vedeti, da droga kot taka ni zlobna ali škodljiva. Je droga. Stvar, ki nima nobenega pomena, efekta, ne deluje, ne škodi, vse dokler je ne vzame v roke človek in jo začne uporabljati, zlorabljati, prekomerno uživati. Ko na sliki vidite bel ali rjav prah, je to to. Prah, grudice, kamenčki. Nimajo nobene moči in niso neko svetopisemsko zlo. Ljudje smo tisti, ki naredimo iz tega zlo. Šele z drogiranjem in z zlorabo oziroma prekomerno uporabo nastane problem. In ta problem ni majhen, saj ne uniči samo tistega, ki droge prekomerno uporablja in se ne odloči za zdravljenje, ampak uniči največkrat matične družine, partnerske odnose, zakonsko zvezo, odnose z najbližjimi, prijatelji, otroki ... Vse nebuloze, da že legalizacija marihuane prinaša s seboj povečanje povpraševanja, da je marihuana t. i. »gateway« droga, ki skoraj po defaultu pelje v uporabo trših drog, so del v prejšnji številki omenjanih načrtnih usmerjanj mišljenja prebivalstva. Osebno poznam ogromno ljudi, ki kadijo marihuano že 10, 15 in več let pa nikdar niso posegli po trših drogah. Prav tako poznam nekaj ljudi, ki imajo povsem običajna življenja in lastne družine, le s to razliko, da občasno radi zažurajo in si žur popestrijo s kokainom, ekstazijem. Preveč denarja je v igri. Samo to. Enkrat na leto se nam postreže z informacijo, da so oblasti na poti iz Italije ustavile in zasegle 10 kilogramov heroína. Pesek v oči, bi rekli. Ali prah, kakor vam ljubše. V resnici ni pravega interesa v zasegi in uničevanju drog. Pravi interes je žal v denarju, ki se vrti in je povezan z zdravljenjem odvisnosti. Farmacije na veliko služijo z nadomestnimi zdravili, kot je metadon. Tu so še vse klinike, ambulate, plačljive komune, ki prav tako pristavijo svoj lonček. Ampak pustimo to za kdaj drugič. Pomembno je, da ljudje dojamejo, da je del tako opevane svobode tudi svoboda, da si lahko uničiš življenje. Če nekdo pride v stik z drogo, ki mu najprej ugaja, nato pa postane njen »suženj«, ima v svojih očeh

vso pravico, da to počne. Alkoholikom že po tradiciji dopuščamo, da si svobodno uničujejo življenje. Kje je razlika? Jaz je ne vidim. Potencialni uživalec bo tako ali drugače prišel do svoje droge, le da bo moral v primeru, da ni legalizirana, najprej nekaj ukrasti ali koga pošteno ogoljufati. Ko bo končno v roke dobil paketek, nikdar ne bo vedel, kaj si pravzaprav vnaša v telo. V heroínu so našli že take packarije, da ne bi verjeli. Strup za podgane, kavo, omet, zidne barve. V mojih očeh je ravno legalizacija pokazatelj, da nam ni vseeno za sočloveka. Četudi se ta odloči, da bi rad užil neko substanco. Če je oseba na dnu, kot radi rečemo, moramo imeti vedno v mislih dejstvo, da zaradi tega ni nič manj človek in nič manj vredna naše pozornosti. Najlažje je zamahniti z roko, ali reči kako krepko na njihov račun. S tem se sami sebi opravičimo, da nismo pripravljeni storiti ničesar, ker sta nereagirane in neaktivnost pač najlažja izbira. Podobno je s prostitucijo. Če bi bila legalizirana (pričakovati, da se jo bo izkoreninilo, je sploh neumestno omenjati), bi se ustavilo ogromno število organiziranega kriminala, ki jo spremlja. Ne bom navajala števil, ker mi je ob njih dejansko slabo, ampak sanja se vam ne, koliko trgovanja z belim blagom obstaja – torej sužnjelastniškega odnosa do žensk in (kar je najbolj gnusno) otrok, za spolne usluge končnega odjemalca. Če se polnoletna ženska sama odloči, da bo prostitucija njen kruh vsakdanji, naj se ji to omogoči v vsaj delno kontroliranem okolju. Torej registracija, redni pregledi, dostop do različnih vrst pomoči in državi najljubša – plačevanje davkov. Ljudje imamo v življenju različne izbire in če se odločimo za določeno, pa naj je za nas še tako slaba, bi bilo prav, da se nam na tej poti postavijo pravice in seveda dolžnosti. Da ne bo pomote, ne trdim, da bi legalizacija drog in/ali prostitucije prinesla raj na zemljo in bi bile težave ter posledice s tem odpravljene. Zagotovo pa trdim, da je nelegalnost obeh raj na zemlji za kriminalce, kriminalne združbe, izkoriščevalce, goljufe, pokvarjene ljudi in pokvarjene družbe. Boja proti drogami ni in ne more biti. Tako tisti, ki droge proizvaja in nato preprodaja, kot tisti, ki jih uživa, bosta našla pot do tega, da svoj namen uresničita. Ko želite skleniti krog med obema stranema, uvidite, koliko nedolžnih življenj je uničenih na obeh straneh. Na makovih poljih delajo običajni kmetje, ki za svoje delo prejemajo mizerno plačilo kljub dejstvu, da so v igri ogromni dobički. Če naredijo napako, jih preprosto eliminirajo. Včasih cele družine. Pri preprodaji prihaja do boja za teritorij, ki za seboj spet potegne cel kup nasilja, smrti. Enako velja pri končnem uporabniku, ki zaradi težav z drogo ne more delati (redkim uspeva), a denar potrebuje. Jasno je, da ga mora pridobiti na nelegalen način, kjer bomo imeli oškodovance. In ko končno pride do droge, vsakič tvega, da bo umrl, ne samo od predoziranja, pač pa tudi zaradi prej omenjanih dodatkov, ki so primešani drogi. Nihče torej ne zmaguje. Razen preprodajalcev.

Vaša Biba

Želela sem, da motivu ustrežata tudi izbira likovnega materiala in njegov značaj, zato je moja risarska podlaga metaforično postala bivanjski prostor upodobljenke. S te perspektive to ne more biti bel, čist kos papirja, ampak v Ljubljani pobran izčrpan in zmečkan časopisni papir, na ulici najden karton, že uporabljene papirnate vrečke ... Zaradi svoje patine in karakterja ti materiali še okrepijo izpoved risbe, saj sami po

Anamarija Bukovec

Opodpiram - BORIS CAVAZZA

Niso vsi zdomci ali »klošarji« ubogi, vredni pomilovanja. Poznam in opazujem jih že veliko časa in jim skoraj vsak dan tudi nekaj dam. Naj bo jasno, da je med njimi veliko alkoholikov in narkomanov. So pa tudi zelo dostojni in nevsiljivi »profesionalci«, ki prodajajo Kralje ulice. Na Kongresnem trgu, kjer živim, je kar nekaj takih, ki se ga dobesedno našrejo in se potem valjajo in zaspijo, kjer nanese. Taki pa res niso »reprezentativni« za naše mesto, sploh pa za turiste, ki se sprehajajo mimo. No, ne glede na to je med njimi tudi par revežev, mladih, ki so dankiji in so v tako slabem zdravstvenem stanju, da se ti zasmilijo. Takim vedno pomagam. So pa drugi, ki agresivno zahtevajo 5 do 10 evrov in so globoko užaljeni, če jim daš samo en evro. Nekateri celo kolnejo za tabo ...

Ne vem, kaj bi rekel. Enkrat me je na Prešercu napadel tip tridesetih let, ogromen, da bi gore premikal, in je silil vame, naj mu nekaj dam, pa sem mu rekel, naj gre delat, saj je zdrav in močan. Zabrusil mi je, da ni nor, da bi on kaj delal. Poslal sem ga nekam. Prepričan sem, da jih je kar veliko, ki bi bili potrebni zdravljenja alkoholizma. Razumem pa tiste, ki so pristali na ulici iz socialnih razlogov, ki so izgubili službe, ki so na tem svetu ostali sami, ki enostavno nimajo moči, da bi si pomagali. Težko je razbrati, kateri so taki.

Pred leti sem pred Dramo zagledal neko žensko, zelo ekstravagantno napravljeno, kako brska po kontejnerju. Pristopil sem in jo vprašal, kaj išče. »Knjige,« mi je odgovorila, »da lahko pred spanjem kaj preberem.« Prirasla mi je k srcu. Večkrat sem jo srečeval in tu pa tam me je zelo vljudno prosila za malo drobiža. Nekega dne me pa je prosila, če ji dam lahko malo več, da nujno rabi. Dal sem ji tisoč tolarjev. Naslednji dan priteče k meni, kot kaže me je čakala pred Dramo. Ponovno me prosi za pomoč, pa sem jo spomnil, da sem ji včeraj dal jurja in ona meni: »A ne vidiš, da sem bila pri frizerju?« In sva ostala prijatelja. Ko sem jo zagledal na ulici, sem že segel v žep po denar ... in ona mi reče: »Nič ne rabim, samo pozdravit sem te prišla.« Zdaj je ne videvam več. Bog ve, kako je končala. Mislim, da bi mesto resnično moralo bolje poskrbeti za brezdomce!

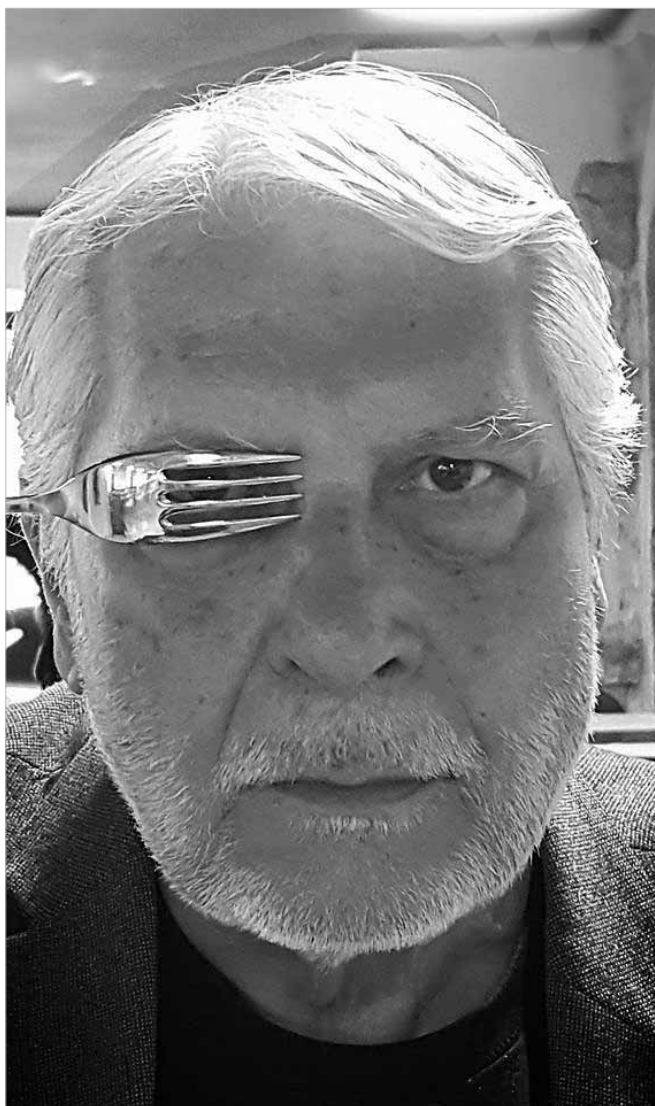

foto: osebni arhiv

019
KRALJE
ULICE

Boris Cavazza

ČE NA CESTI KARKOLI DOBIŠ ZASTONJ, MORAŠ BITI HVALEŽEN.
ČETUDI BATINE.

N2

Gostujoči kolumnist:

Darij Zadnikar

TRUMP, TRUMPČKI IN ...

foto: osebni arhiv

020
KRALJI
ULICE

Včasih nas meje jezika spravljajo v zagato. Tudi pri opisu najbolj pritlehnih zadev. V mislih imam ves ta cirkus okoli našega zeta Trumpa. Svetovni liberalni tisk, vključno z našo širšo evrodomovino, se na vso moč zgraža nad tem modelom, ki bi mu pomemben odstotek volivcev v ZDA rad zaupal tiste šifre, ki sprožajo medkontinentalne jedrske rakete. No, ti evroliberalci in ostali spodobneži kar hitro spregledajo, da je med nami na oblasti že kar nekaj Trumpčkov. Tudi v Evropi imamo svoj »biblijski pas«, kjer bi, tako kot pri svojem originalu v ZDA, v šolah prepovedali Darwina in v družbi uveljavili načela fanatičnega džihadističnega krščanstva, ki ni vladalo zgolj v srednjem veku, ampak tu vse do konca druge svetovne vojne. Od Poljske navzdol, prek srednje Evrope, do našega balkanskega polotoka so se nakotili politiki, ki jih ni sram zlorabiti najbolj nizkotnega sovražnega govora, zdaj nasproti istospolno usmerjenim državljanom, zdaj proti begunkam in beguncem, zdaj proti intelektualkam in nasploh ni konca populacijam, ki bi jih radi izbrisali. In zdaj pride ta jezikovna zagata, ki naš pogled odvrne od temeljnega problema: imamo Trumpa tam čez, imamo Trumpčke na tej strani in imamo ... Zmanjka mi še ena pomanjševalnica. Takšna, kot jo imajo v kastiljščini, kjer bi šlo približno tako: Trump, Trumpito y Trumpetitos. Pa poskusimo: »Trump, Trumpček in Trumpčkički.« Ne gre. In ker ne gre, tvegamo, da jih ne moremo označiti z besedo, na njih pokazati in jih narediti vidne. Pa jim recimo »mali ljudje« in se tako izognimo jezi slovnične policije. Ti »mali ljudje« so tisti, ki se jim razni Beniti, Adolfi, Donaldi in njihove pomanjšane replikacije ne zdijo smešni. Ti modeli so izvirno vsakemu spodobnemu človeku preprosto smešni, celo groteskni. Nehajo biti smešni in postanejo akterji zgodovinskih tragedij, ko se »malim ljudem« ne zdijo smešni in njihovo blebetanje vzamejo zares. Pa kako to, da se je toliko ljudi pripravljenih odreči minimalne spodobnosti in razumnosti ter slediti najbolj kretenskim nazorom tega planeta? »Mali ljudje« odgovarjajo, da občudujejo pogum kreatur, ki ga sami ne zmorejo. Se pravi, da ne kaznovano govoriš neumnosti, ki so bile od osnovne šole dalje kaznovane s slabo oceno, pozneje pa še strožje. Ker pa je bilo »malim ljudem« vcepljeno, da niso prav odprtih glav, so jih prisilili v molk, ki jih polni z

resentimentom, frustracijo, sovraštvom do ... kogar koli. Samo združiti morajo to svojo jezo pod pravim vodjem, ki jih usmeri proti sprva varnemu cilju, navadno manjšinam, ki jim niso nevarne. Gre za politiko emocij.

Z emocijami, čeprav negativnimi, pravzaprav ni nič narobe. Marsikaj nas lahko frustrira. Butasti šefi, ki jih moramo pohlevno poslušati. Butaste reklame, ki nam ponujajo reči, ki jih ne rabimo in si jih itak ne moremo privoščiti. Sosedove kure, ki silijo na naš vrt – zdaj pa še ti begunci! Pa ni služb, ni stanovanj, ni penzij, ni prihodnosti ... Ljudje bi morali vse te frustracije premisliti, se povezati in organizirati, dogovoriti, kaj jim je storiti, in delovati v dobro vsakega in vseh. Postati bi morali politični subjekt, ki se mu je včasih reklo ljudstvo. Tako pa se zgolj prepustijo temu negativnemu čustvovanju oziroma ga dajo na voljo že omenjenim (omejeno smešnim) klovnom. In namesto ljudstva imamo drhal.

Drhal je torej rezultat sistematične blokade sposobnosti, da razumno presodimo svoje tegobe in to delimo z drugimi. Treba je biti priden otrok pa bebav piflar, neproblematičen delavec, volivec prerokov brezperspektivnosti, potrošnik marketinško posredovanega škarta, otopeli opazovalec teveja. »Mali ljudje« znajo slediti le svojim trenutnim občutjem, zato so pripravljeni izražati zgolj svoja mnenja, ne pa zagovarjati stališč, kar bi poleg občutij zahtevalo še nekaj razuma. Takšni ljudje so pripravljeni pasti na raven deževnikov. Saj tudi ti imajo nekakšna občutja. Mogoče jih tudi nekako izražajo. Zagotovo pa niso škodljivi ali nevarni. Z ljudmi je bržkone drugače, razen če se ne spustijo na raven tega »zgolj občutenja«, navadno frustracij, ki jih potem mobilizirajo Trumpi in Trumpčki. Gre za razliko med dostojanstvom in izgubo le-tega, ki je pogoj, da potem to dostojanstvo odrekaš drugim.

Vso to igro Trumpov, Trumpčkov in »malih ljudi« (Trumpčkičkov) imenujemo avtoritarizem. Igre slepega nadrejanja in podrejanja, vodenja in sledništva, zbiranja v črede in izločevanja drugih. Skratka sovraštva in nasilništva. Spet nas je dosegel čas, ko se moramo temu upreti. Z razumom, samoorganizacijo, dogovarjanjem in delovanjem. Z bojem za preživetje človečnosti in dostojanstva.

**INTELEKTUALEC JE OSEBA, PRI KATERI NOTRANJJI VIRI ZNANJA
PREVLADUJEJO NAD ZUNANJIMI.**

JURIJ KUNAVER

KOFETKARJA, 15. DEL

Po dolgem času kavo spet pijem sam. Drugi kofetkar se jaga nekje po Dolenjski. Bogsigavedi, kje. No, nič zato. Je pa čas za razmislek o tem in onem.

Pred dnevi sem bil namreč v mestu po »nujnih« opravkih. Srečal sem D.-ja, ki mi je že po petih pivih zaupal, da bo nehal piti. Neverjetno! Kakšne neumnosti vse se ljudem ne podijo po glavi. Ampak dokler je demokracija, moramo spoštovati voljo posameznika, pa če je še tako trapasta, kakor je ta. Ob tem velja opozoriti civilno družbeno gibanje (in zakonodajalca, jasno), ki želi ustavno zaščititi vodo kot javno dobro, da zaščiti še pivo, ki je še veliko bolj javno dobro. No, pa pustimo politiko pri miru, da nas ne bo kdo vlekel za jezik. Le nekaj ur kasneje mi je drugi kolega T. povedal, da se mu je sanjalo, da je zadel kup denarja. Sredi noči je vstal in brskal po žepih, kjer je našel dva stara računa (ki jih po novem in po vseh predpisih moramo hraniti) in prazen loto listek. Je pa možakar nato do jutra zaspal v božjem miru. In če gremo še na naš dom. Ugotovili smo, da nekdo hrani vrane in srake, ki ropajo naš trdo preštitan vrt. Grozljivo! Na skupnem sestanku smo se odločili, da tam naredimo konec. Odločili smo se, da po receptu naših modrih prednikov (zgodovinsko dokazano) ukrepamo enako. Namreč da na vhodna vrata nalepimo plakat (čeprav v drugem kontekstu), na katerem bo pisalo: NA NAŠ VRT JE VSTOP VRANAM IN SRAKAM NAJSTROŽJE PREPOVEDAN! Če se je že obneslo njim, ki niso bili neumni, ni hudič, da se ne bi tudi nam, ki nismo nikakršni tepci. Zdaj pa moram pred realizacijo hitro na vrt, da nam kakšna tatinska sraka spet kaj ne sune. Adijo.

N2 in Taubi

foto: Sandra Požun

Tanja San in Muzza:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

BOSI SE BOVA SPREHODILI DO NAJINEGA NAJLJUBŠEGA GRAFITA.
TI BOŠ UHAJALA S KORAKOM.
JAZ ČOLNIČ PRIPRAVILA.

NAREZALI BOVA ZIDOVE NEPOTEŠENEGA.
TI SI BOŠ ŽELELA.
JAZ SNIFALA TVOJE TOPLE PREDALČKE.

VZHAJALI BOVA ZANIKANO SPOGLEDOVANJE.
TI BOŠ LOVILA SVOJ VRAT.
JAZ ZBIRALA TVOJE MOKRE SPODRSLJAJE.

ODPELJALI SE BOVA DO TOČKASTE NASLADE.
TI BOŽALA IN VZDIHOVALA.
JAZ UHAJALA S KORAKOM.

MUZZA:

ME VABIŠ?
JAZ REČEM JA.
TI IN JAZ.
BOVA BOSI ŽELELI LOVITI NAJIN VZDIH.
IN ZANIKALI.
UHAJAŠ? UHAJAM.
TOČKA.

Kraljevi recenzor:

PEER GYNT, MGL, 20. 5.

Zadnja ponovitev v sezoni v režiji Eduarda Milerja je ne glede na omenjeno (s čimer seveda nikakor ne mislim režije) v MGL privabila veliko število gledalcev.

Delo Henrika Ibsena Peer Gynt bralcem pa tudi ljubiteljem teatra zanesljivo ni nepoznano. Glavni protagonist, sin alkoholika in poblaznele matere, ki je posledično izločena iz družbe, se skladno z izkušnjami zgodnjega otroštva (skupaj z materjo ga je prebil v domišljjskem svetu zgodb, kar mu/jima je pravzaprav omogočalo preživetje) v domišljijo zateka tudi v času odraslosti. Brezkompromisna prepričanost vase in neomajnost, ki meji na brutalen (a povsem razumljiv) egoizem (preživetja), ter srhljiva samozadostnost ga ženejo, da si s silno močjo volje izbori položaj v družbi, v katero pravzaprav ne sodi. Kot večnega tujca ga ta sčasoma tudi izvrže. Presunljiva zgodba vplete kajpada tudi ljubezen in njeno nasprotje. Pred nas se postavi vprašanje, kateri svet je pravzaprav tisti pravi (in kdo ima o tem sploh pravico soditi). Za vsakogar njegov, bi lahko rekli, z množstvom razpoložljivih inačic.

foto: Sebastjan Cavazza

Minimalistična scena, pravljnični elementi ter mnogoteri simboli sestavijo dovršeno celoto in poleg nje izvrstna igra Mateja Puca (za igralske stvaritve je bil za leto 2013 nagrajen z nagrado ZDUS-a) in Ive Kranjc (v vlogi Ase in Solveig). Vsemu naštetemu bi praviloma sledilo toplo povabilo na ogled, če bo predstava seveda v prihodnji sezoni še na sporedu.

MG

ROMEO IN JULIJA, GLEDALIŠČE SVOBODNIH - ALTRA, ZADRUŽNI DOM ZADVOR, 21. 5.

Romeo in Julija sta nas obiskala v dvorani zadrúžnega doma v Zadvoru, ki mi je vzbudila spomine na stare dobre čase Juge, ko smo še rekli »kultura narodu«. Občutek kontrasta med sedanjim časom in časom narodne kulture ob večnih temah ljubezni, sovraštva in smrti je še poglobljala postavitev, ki je bila precej stacionarna in nekako vzvišena, saj je oder tam visok, publika pa je sedela razmeroma daleč od nastopajočih. Upal sem na kak pretep in ljubezenske scene, ker sem nekoč obojega dosti videl v čudoviti Zeffirelljevi ekranizaciji Romea in Julije, a sem glede pretepa ostal razočaran, ljubezenskih scen pa je bilo, in čeprav niso bile zelo eksplicitne, so bile vseeno prepričljive, ker sta se oba para, ki sta se nam v njih kazala, stvari pristno predala. A seveda v mejah spodobnosti. Gledališču svobodnih iz Altre ter režiserki Olgi Kacjan je treba za predstavo čestitati, ker je za uprizoritev take velike klasične drame vendarle treba poguma.

Bojan

foto: Bojan

HOUSTON WE HAVE A PROBLEM, KINODVOR

Film Houston we have a problem mi je bil do neke mere všeč. Ker se v filmu prikazujejo posnetki, ki se jih na www.youtube.com ne najde, je bila to zame pozitivna stran filma – »dokumentarca«. Tudi določene informacije, ki sem jih že pred ogledom filma poznal ali jih našel na Wikipediji, so nove (seveda če so resnične). Razmišljal sem tudi o tem, ali bi bil film drugače posnet, če bi bil režiser nekoliko starejši in bi na lastni koži izkusil Titovo vodstvo države Jugoslavije. Ker je režiser zelo mlad, pa po drugi strani nima toliko zunanjega vpliva na svoje delo. Vsaj mislim tako. Film je zelo dobro posnet, prevzel me je že napovednik. Je pa res, da sem ga tako kot vse nove informacije, ki so bile v njem predstavljene, jemal bolj za rezervo. Zmeraj je več plati resnic in težko verjameš prav vsem. Vprašanje je, kaj bi si drug Tito mislil o tem dokumentarcu. Po mojem mnenju bi bil kdo napoten na kratke počitnice na Goli otok (seveda če bi bilo to pred letom 1988).

Aleksander Klepac

foto: arhiv Kinodvora

TEDEN DRAME (UČENE ŽENSKE, VIŠNJEV VRT), SNG DRAMA

Ljubitelji gledališča so s strani SNG Drama vsako leto posebej razvajani v okviru Tedna drame. Sama sem se imela priložnost udeležiti dveh predstav, zato ne bi bilo ravno pošteno govoriti o jagodnem izboru, lahko pa strnem in podam vtise. Prvo uprizoritev v režiji Jerneja Lorencija Učene ženske (po motivih Molièra) je uprizorilo gostujoče SNG Ptuj in lahko rečem, da je predstava imela nekaj svojih humornih momentov pa tudi zelo zelo specifičen potek. Celotna predstava je bila zasnovana kot nekakšna improvizacija, saj so za tekst poskrbeli kar igralci sami, podobno je to veljalo za Kralja Ubuja istega režiserja. Izpostavili so, da denimo proslavljeni pesnik lahko trosi vsakršne bedastoče, pa ga bodo

vseeno čislali. Tako hčerki kot njuna mati očeta in »poglarvarja« družine, ki glede na lastno prepričanje vse žrtvuje za njihovo dobrobit, ne cenijo kaj prida. Starejša hči je načitana doktorica in kritičarka, druga pa predvsem lepa in srečno zaljubljena v oboževanega moškega. Drama tako ali drugače pretresa spolnost v odnosu do duhovnosti. Golota na odru me ne moti, če je smiselna in ne zgolj vulgarna, iz česar sledi, da bi tokrat o tem lahko razpravljali. V bistvu sem se poslovia z mešanimi vtisi. Druga predstava je bila bolj klasičnega tipa, v izvedbi SNG Maribor, Višnjevi (oz. bolj poznan Češnjevi) vrt A. Pavloviča Čehova. V osnovi simbolizira slovo na različnih nivojih. Odhajanje ter s tem življenjske

foto: Damjan Švarc

prelomnice preveva otožnost, ampak tudi sprijaznjenost. Treba je iti naprej, spet – tako ali drugače. Vstopnice za Madame Bovary, ki bi se po vseh pravilih še nahajala na mojem spisku, so žal pošle.

MG

JEDRT LAPUH MALEŽIČ: TEŽKOMENTALCI

Jedrt so ob neki objavi prav nesrečno zamenjali z neko drugo Jedrt, kar pa je v realnosti nemogoče. Sama po sebi, še sploh pa njena proza, je prepoznavna že na daleč. Zbirka kratkih zgodb, ki je izšla pri LUD Literaturi, daje že z naslovom slutiti dogajalni prostor. Skozi oči prvoosebne pripovedovalke pronicljivo opisani karakterji z oddelka in/ali ustanove (tako trajni kot tudi priložnostno prisotni) z različnimi diagnozami in prognozami se zapletajo v najrazličnejše peripetije in odnose. Bodisi v brunarici - shajališču, na kadilskem balkonu ali celo na bližnjih

Fužinah. Nekateri izmed njih (bolj redki) so težki samo glede na telesno maso, mnogi v kompletu, vsi pa (seveda) zgolj kot liki prebavljivi in še več kot to. Življenjsko, živahno, polno in obenem jedrnato ter nadvse plastično. Vse skupaj pa prežeto s svojstvenim humorjem, tudi samoironijo. Tega z nekaj redkimi izjemami v slovenski literaturi kronično primanjkuje. Ne pretiravam, če rečem, da sem zbirko pogoltnila na dušek in jo seveda več kot priporočam v branje.

MG

foto: MG

MARATONCI TEČEJO ZADNJI KROG, 25. 2. 2016, ŠENTJAKOBSKO GLEDALIŠČE, PREDPREMIERA

Ne bi želela govoriti o legendarnem srbskem filmu, avtorja Dušana Kovačevića, saj so mi vsi omenjali prizore in delo družine Topalović. Nastopa pet moških, ki predstavljajo pet generacij. Najmlajši je Mirko Topalović, črna ovca v družini. Ta ima dekle - Kristino -, ki je njegova največja ljubezen (Nina Igrutinović), ki pa ni imuna niti na Staneta - Satana, barabo, ki ga je odigral Samo Ravnikar. Slednja je bila tudi koreografinja. Scenografija Ana Rahela Klopčič je krsto uporabila kot mizo, avto ...

Družina na začetku izgubi »motor« njih samih - 155 let starega ustanovitelja podjetja Pantelejmona Topalovića. Meni je bil najbolj všeč ravno ta prizor na pogrebu - črni humor, ko je Srečko Kermavner - Laki (44 let), ki od vseh največ dela, prebral pogrebni govor. Še prej tudi pove, da podjetje tiči v rdečih številkah. Nato povozijo možakarja (Jože Pavšič), ki je z majhno vlogo tudi dobro nastopil. Božo Okorn je odigral najstarejšega člana na vozičku, ki ima kot vsi v družini rada ženske (gleda Playboy) in rad še kakšno prime za zadnjico z rdečim zvončkom v roki (Maksimiljan Topalović), 126 let, sin velikega Pantelejmona, ki ne more hoditi, govoriti in je skoraj gluha. Božo je bil z malo vlogo smešen in simpatičen.

Torej poleg Srečka Kermavnerja sta bila edinstvena še Aksentije Topalović, 102 leti, star mož s palicama. Z njima je nenehno opletal,

grozil, vpil ter tepel. Bojan Vister ga je odigral brezhibno. Tudi Saša Klančnik kot Milan Topalović, 79 let, Aksentijev sin, ki je dominanten ter ima glavno besedo v družini. Ti štirje so bili igralsko smešni in so se z vso energijo predali gledalcem. Nočem spustiti niti Olge, Stanetove punce, ki je zaposlena pri tej družini in na koncu doživi posilstvo s strani najmanjšega člana, kar me je spomnilo na vojno. Simpatične so bile tudi žalovalke, ki so bile v svoji žalosti humorne. Avtor je politično dramo zasnoval zaradi Pantelejmonove (Titove) smrti. Boj za oblast je bila nekdanj in bo tudi večno ostala. Režiser je omenjal tudi bodočo žico ... Včasih si v smehu, ki je neprenehoma trajal dve uri, zaznal grenki prizvok. Omenjeno je bilo, da je starost tudi grda. Povedala bi, da družina Topalović spominja na mafijo, na današnje tajkune in spet na tiste, ki bi radi reševali podjetja, kot Mirko, ki se nazadnje odloči za prihodnost v tujini. Njegov zadnji monolog me je spominjal tako na Hitlerja, Miloševića ter vse zanesenjaške diktatorje, kar je najbrž tudi vložek režiserja. Predstava je enkratna. Ne bi rada več tvezila, saj je najbolje, da zavijete v Šentjakobsko gledališče. Dve uri se boste smejali, njim in vsem sedanjim ter preteklim dogajanjem in navsezadnje, človeškim napakam.

Barbara Jozelj

DRUGA (Z)GODBA 2016

024
KRALJI
ULICE

Glasba bo rešila svet, bi lahko rekla, še sploh izbor Druge godbe, ki je vedno nekaj neobičajnega. V tem je tudi njen čar. Udeležila sem se prenekaterih dogodkov, skoraj vseh, čeprav – priznajmo – kondicija z leti malce peša. Dan 1 je bil predvsem v znamenju St Germaina, glasbenika/zasedbe, ki je razprodal/a Kino Šiška in je postregel/la predvsem s plesnimi ritmi. Pričakovanja? Recimo, da jim je bilo zadoščeno. Nadaljevalo se je v Menzi, Katja Šulc in spremljevalni bend z uglasbljeno poezijo, polno romskih primesi, ki te vlečejo v neznano, brez pomišljanja ali dvoma. Dan 2 je bilo kar težko – seveda pa ne nemogoče – obvladati. Začelo se je že ob 19.00 v Šiški, ko se je Saul Williams z didžejem in približkom stage divinga pognal na noge med publiko in tam odpel *I will not rhyme over tracks, niggas on a chain gang used to do that (Huh!), don't drop the beat on me ...* Med publiko je odpel dva izmed družbeno kritičnih komadov, večino pa na odru, s sočasno projekcijo na platnu. Moderna tehnologija, ki naj ne pokoplje vizije. Nneka, drobna, nikakor pa ne krhka ženski s razpoznavnim vokalom je s karizmo zavzela ves oder. Soul is heavy (kako ne bi bila?), ležerni reggae, pomešan s soft rockom je preplaval dvorano. Čustvena, ženstvena - in vendar power! »Preprostost«, nam je prišepnila, »to je recept, zlasti pa mir v sebi«. Če je tam, potem je vsepovsod. Sledil je še zadnji nastop v Šiški: Pat Thomas & Kwashibu Area Band. Potem pa švig na kolo in gas do Metelkove →

foto: MG

Tucson – Arizona v živo v paketu z Orkestrom Mendoza. Samba, mamba, uf, so srbeli podplati. In potem trobenta, ki se je kar iznenada pojavila za mojim hrbtom. Za krono večera Comet is coming direkt v žilo; tenor saksofon z močno pljučno kapaciteto. Počitek se je temu primerno zavlekel v zgodnje sobotno popoldne, je pa kajpada dobro del. Zadnji dan so bili prvi na seznamu tAman, od nastopa v Daktariju jih bolj ali manj zvesto spremljam. Velikodušno so nam postregli s sevdahom, ki ti leže na dušo, pa ne v težki maniri. Taman, hrepenenje in ljubezen, nad vsem pa melanholija. Čeprav pogosto v iber živahen ritem. Dobesedno - Taman! Požene ti kri po žilah, da še veš, za kaj živiš. Za sklep repertoarja CD-ja je oder zasedla komunikativna, skoraj rosno

foto: Jan Prunk

mlada, pa vendar glasbeno konkretno podkovana Dom la Nena iz Argentine. Vajeno je poprijela za čelo, pa ukulele, se sprehodila po klaviaturi (in uporabila še kaj). Navkljub sediščem nas je pripravila do plesa, navdušena nad dejstvom, da prvič nastopa v ustanovi, ki nosi tako ime kot ona. Konec še najbolje povzame pesem iz njenega repertoarja *Gracias a la vida*. Grande finale v Elektrarni je žal izostal, volja je bila sicer močna, meso pa žal šibko. Naj poročilo sklenem s pohvalo organizatorjem za imeniten izbor in izvedbo!

MG

foto: Nada Žgank, Jan Prunk

Revni za revne:

KDO JE REVEN?

Ko so preučevalci statistik letos prišli na dan s podatkom, da je revščina v Sloveniji od začetka krize naraščala hitreje kot v kateri koli drugi evropski državi, javnost ni najbolj vedela, kako se odzvati. Mnogi so se začudeno spraševali, ali podatek res drži in če ne gre morda za statistično zavajanje. Presenečenje je seveda razumljivo, saj so bili nenadoma soočeni z dejstvom, da živijo v povsem drugačni državi, kot so verjeli do zdaj. Seveda vsak ve, da imamo pri nas revščino, ne pa tudi, da je ta tako razširjena. To bi zagotovo opazili! Kako je možno, da je tako hitro in množično obubožanje prebivalstva mainstream Slovenija preprosto spregledala? Medtem ko so v Grčiji, Španiji, Franciji in drugod divjale ulične vojne proti varčevanju in krčenju delavskih pravic, je slovenski srednji razred gledal smučarske skoke in urejal zelenice okoli svojih hiš. Očitno je nekaj narobe z našim videnjem revščine, da jo lahko tako zlahka spregledamo.

Če ste pozorno spremljali članke na to temo, ste lahko v vseh opazili eno skupno lastnost: statistični podatki so skoraj vedno pospremljeni s fotografijo berača, ki na kolenih s sklonjeno glavo prosi mimoidoče za denar. Zaradi pomanjkanja uredniške domišljije se je v tej vlogi večkrat znašel celo isti berač. Mediji so nevede povzeli stereotipno podobo reveža in jo reproducirali v nedogled. Povprečen bralec je bil seveda zmeden – če je to podoba revščine, potem jo lahko na naših ulicah zasledimo zgolj za vzorec. Kje je ostalih 300.000 ljudi, ki naj bi živeli v nevarnosti socialne izključenosti? Mar ne bi morale biti naše ulice polne skrušenih beračev?

Velik del problema je neločevanje med relativno in absolutno revščino. V kategorijo absolutne revščine padejo vsi prebivalci sveta, ki živijo z manj kot dolarjem na dan. Največ absolutno revnih prihaja iz nerazvitih držav tretjega sveta, od koder tudi prihaja stereotipna podoba obupanih beračev in lačnih otrok, kakršne vidimo na Unicefovih koledarjih. Relativna revščina pa je merilo, ki ga uporabljamo za merjenje socialnih problemov znotraj posameznih držav. Slovenija je moderna država, v kateri je bolj malo ljudi, katerih podobe bi lahko postavil na Unicefov koledar. V moderni državi revni niso nujno le tisti, ki so bosi in lačni, ampak tudi tisti, ki ne morejo plačati položnic, popraviti puščajoče strehe ali poslati otroka na šolski izlet. To vodi v socialno izključenost, zaradi katere se njihov položaj spirhalno poslabšuje in jih čedalje bolj oddaljuje od normalnega življenja v družbi. Seveda se na ta način povečuje tudi število beračev na ulicah, vseeno pa takšne fotografije ne pripomorejo k razumevanju pravih razsežnosti revščine.

Drugi razlog, zakaj ne opazimo vse večjega števila socialno izključenih ljudi, pa leži v tem, da država revščino tako dobro skriva. V skoraj vsaki, še tako ekonomsko ogroženi občini lahko najdemo moderne šole, nove trgovinske centre, prenovljene občinske stavbe in kulturne centre, da o obvoznicah in krožnih križiščih sploh ne govorimo. Slovenija ne le da ne deluje kot dežela revnih ljudi, ampak daje videz nove, nikoli uporabljene makete, ki jo je nekdo ravno vzel iz škatlice. Težko si je zamisliti, da med vsemi temi modernimi novogradnjami živijo ljudje v življenjskih stiskah. Jasno, ne vidimo jih, ker jih je mnogo odšlo s trebuhom za kruhom v tujino, ostali pa so skriti po samskih domovih in blokovskih naseljih na obrobjih mest, ki so, tako kot vse ostale zgradbe v državi, navzven skrbno vzdrževane in dajejo vtis prijetnega, skoraj luksuznega bivanja. Kadar vseeno pride na dan kakšna šokantna novica o lačnih otrocih, se medijska pozornost v sekundi preusmeri na

foto: osebni arhiv

dobrodelne akcije, botrstvo in izlete za revne otroke, kar reševanje finančnih stisk spremeni iz politične akcije v feelgood selfie dobrotništvo. Za vsako ogroženo skupino obstaja ducat nevladnih organizacij, ki jih na eni strani pred javnostjo predstavljajo kot uboge nemočne kučke, ki se jih mora razsvetljeni srednji sloj usmiliti, na drugi pa vzdržujejo občutek, da lačni otroci niso centralni produkt našega sistema, ampak le obrobna posebnost, ki se jo da rešiti z majhnimi donacijami in s klicem na Val 202. Ne gre seveda za to, da dobrodelna društva ne bi bila potrebna ali da ljudje v njih ne bi delovali iskreno, nekaj srhljivega pa je na tem, kakšno samoumevno vlogo so dobila v državi, ki financiranju takšnih organizacij namenja milijone, hkrati pa mirno reže socialne transferje, niža plače in deložira stanovalce.

Še največ k nevidnosti revščine pa prispevajo kar revni sami. Če množica ljudi, ki danes živi pod pragom tveganja, še ne stoji v vrstah za hrano pred Karitasom, je to predvsem zaradi močnih socialnih mrež, ki so značilne za našo družbo. Krizo so za mnoge tako reševali starši, sorodniki in znanci, ki imajo v lasti kako nepremičnino ali vrt in ki lahko posodijo malo denarja, kadar zares postane hudo.

Ljudje uporabljajo svoja lokalna poznanstva, da kaj zaslužijo na črno, mladi se poskušajo znajti preko crowdsourcinga, starim ljudem z nizkimi penzijami pa na pomoč priskočijo sosedje in vnuki. Tudi brezplačne storitve, prostovoljsko oskrbo in družabne dogodke, ki brezzplačno socialno izključenost, ponavadi opravljajo ljudje iz nižjega dohodkovnega razreda, ki so izključenost doživeli sami. V času, ko vse manj denarja prikaplja od bogatih, se je vzpostavila paralelna socialna država, v kateri revni vzdržujejo druge revne.

Tako smo prišli do situacije, ko je petina prebivalstva potihem zdrsnila v nelagodno področje finančne negotovosti, ne da bi o tem potekala resna politična debata. Protesti so majhni in mirni, združenja, ki predstavljajo ogrožene skupine, pa so pri svojem delovanju povsem odvisna od vladnih strank. Daleč smo od tega, da bi bili revni vidna in organizirana politična sila, ki bi vplivala na odločitve države. Naše skupne predstave o slovenski realnosti so sestavljene tako, da bi v njej revni ostali ločeni, tihi in nevidni, predvsem pa da bi se počutili nemočni. Da bi se prekinilo povečevanje razlik, bo zato treba najprej razbiti prav to laž in obrniti medijske stereotipe na glavo. Ne, revni ljudje niso nemočni berači, ki na kolenih čakajo usmiljenje višjih slojev, ampak potencialno najbolj nevarni, najbolj kreativen in najbolj solidaren sloj družbe. Le vprašanje časa je, kdaj bodo sposobnosti, ki jih namenjajo vsakodnevni bitki za preživetje, prišle do izraza tudi v političnem boju.

Gostujoči kolumnist N'Toko

ROGOVCI IN PRVI DAN BARIKAD

Okoli treh zjutraj so po neuradnih informacijah prihrumeli stroji ter nič kaj prijazni varnostniki in policisti. Uporabniki Roga so, da bi preprečili morebitno rušenje tega alternativnega centra, dvignili ovire. Ocena stanja prvi dan – status quo.

Jean Nikolič

026
KRALJI
ULICE

foto: Zigažaga

foto: Jean Nikolič

Z
A
K
R
E
A
T
I
V
N
I
D
I
A
R
O
G

JeanN

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRILI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

12. 04.>> Mizerna plača in vedno isto tarnanje, toda če lahko podeliš tisti kovanec, se zaveš svojega obilja. Hvala št. 560 (Dejan Turk – op. uredništva) za kako pametno vsakič. LP, Roman, Medvode

17. 04.>> Nasmejano in mirno je stal tam blizu Prešernovega spomenika. Ivan Golub (našla sem nj. ime in priimek v rubriki SMS-komentarnica). Bil je tako nevsiljiv, a vendarle opazen, kako je meni in mojima prijateljicama polepšal dan! Dolgo je bil tema našega pogovora. Glede samega časopisa pa ... Lahko je vzor večini slovenskih časopisov! Anastazija

22. 04.>> Hvala prodajalki našega časopisa št. 614 (Zuhra Zumberi – op. uredništva). S svojo skromnostjo in prijaznostjo mi je polepšala in osmislila dan. Duška

24. 04.>> Rada bi se zahvalila prodajalcu št. 605 (Anton Marič – op. uredništva) za prijaznost in pomoč mojemu partnerju, kateremu se je vrtelo. Zato sem tudi kupila eno revijo, da se mu zahvalim za pomoč, je bilo pa pri Tušu v Slovenski Bistrici. LP, Leja

26. 04.>> Dne 26. 4. sem v Ljubljani med avtobusno postajo in ljubljansko stolnico srečal prodajalca Kraljev ulice. Lepo me je ogovoril in pravilno ugotovil, od kod prihajam.

29. 04.>> Lepo bi pozdravil Kralje in Kraljice po naši prelepi domovini Sloveniji. Z veseljem vedno kupim časopis Kralji ulice in tudi rade volje podarim kak evro, saj so to dobri in prijazni ljudje, ki mi s svojo toplino vedno polepšajo dan. Zato svetujem vsem, da se za trenutek ustavijo pri njih in kupijo časopis. Verjemite mi, da bo veselje obojestransko. Riki

04. 05.>> Pozdravljeni, Kralji in Kraljične. Prodajalcu revije, ki ima št. 188 (Igor Gajdurovič – op. ured.), pa prav posebna hvala! Ne samo, da mi je polepšal dan, njegova pozitivnost je pripomogla, da se mi je ta dan izpolnila posebna želja, in tako srčnost in pozitivno želim med druge deliti tudi sama. Hvala vsem. LP, M

07. 05.>> Gospodič z nekaj revijami v rokah se mi je globoko vtisnil v spomin. Pa ne zaradi revij, vendar zaradi tistega pristnega, nenarejenega človeškega pozdrava. Želim mu vse dobro in veliko uspeha, zmag na njegovi življenjski poti. Imena ne vem, je pa na reviji št. 516 (Martin Mole – op. ured.). Prenesite mu moje dobre želje v mojem imenu. Hvala in lep pozdrav, Romana

08. 05.>> Pohvale za prodajalca 387 (Tadej Gabrovec – op. ured.), ki vedno polepša dan z iskrenim nasmehom in človeškim pristopom! Lep pozdrav izpred prodajalne na Taboru.

19. 05.>> Ola ☺. Sem ful vesel, da je vaš cajtung zašel v SL. Bistrice, ker ne živim več v Lj. (Študentarije je konec ☺.) Ujagal sem ga pred Tušem, gospod prijazen in nevsiljiv, št. 504 (Anton Marič – op. uredništva). Upam, da ulovim še kakšno izdajo ☺. Lep dan, Gorazd

18. 05.>> Sprašujem se, kam gre ta svet. Že kot dijakinja opažam velike padce naše civilizacije. Ljudje, ki so na vrhu, bi dejansko lahko kaj postorili, tako ali tako stojijo križem rok in čakajo, da se bo pač nekaj uredilo. Občudujem vašo inteligenco, kralji! Ne zakrivajte si oči pred resnico. Takšne osebe bi morale imeti besedo. Svet bi bil potem lepši. Zahvaljujem se prodajalcem za vsakič, ko vsa zamorjena hitim iz šole in mi s pozdravom polepšate dan. LP, Sara

18. 05.>> Skoraj vsak dan, ko se peljem proti domu, me na križišču Tržaška-Bleiweisova z nasmeškom pričaka prodajalka Mirjam (Gobec – op. uredništva), ki s svojimi dopisi popestri vašo revijo! S svojo iskreno hvaležnostjo mi polepša dan ☺. Prav tako bi pohvalila prodajalca pred Hoferjem v BTC-ju (pred fitnessom), za katerim je stal v vrsti moj fant in mu plačal kruh in »pogrej in pojej čufte«, niti enega centa nama ni žal, zaradi iskrenosti v njegovih očeh. Le tako naprej! Tanja & Luka

27. 05.>> Lepo pozdravljeni. Načeloma časopisa ne kupujem, ampak včasih se zgodi tudi to. Eni prodajalci so vsiljivi, eni so prijazni. Eno tako izkušnjo imam z gospodom št. 85 (Marko Bizovičar?), ki mi je včeraj prodal majsko revijo. Povedal mi je, zakaj proda časopis, in ob njegovi pripovedi mi je bilo kar malce neprijetno ... Žalostno, da morajo ljudje, ki so celo življenje pošteno delali, zdaj prodajati pred Namo brezdomski časopis. Naj se sliši še tako sarkastično, kupci smo vam hvaležni, saj nas vsakič znova spomnite, kako je svet lep in da se je v življenju vredno boriti za stvari, ki jih imaš rad. Hvala lepa in lep dan še naprej, Tina

01. 06.>> Izredna pohvala za prodajalca št. 231 (Janez Rifl – op. uredništva). Prijazen, nasmejan in urejen. Hvaležen za par centov napitnine. Še kdaj.

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Zvezdne steze in Potovanje domov – mag. Marko Ogris

KJE: Knjižnica Šiška, Trg komandanta Staneta 8, LJ

KDAJ: 4. 7. ob 17.30

KAJ: Fotografska razstava Cvetlice – Stane Grandljič

KJE: Knjižnica Otona Župančiča, pritličje, Kersnikova 2, 1. nadstropje, LJ

KDAJ: 4. 7. - 31. 8.

KAJ: Fotografska razstava Zelena si Ljubljana, skozi oko fotografa – Tina Ramujkič

KJE: Knjižnica Prežihov Voranc, Tržaška cesta 47a, LJ

KDAJ: 5. 7. - 27. 8.

KAJ: Govorica telesa. Obraz. – predava Lilijana Pahor

KJE: Knjižnica Prežihov Voranc, Tržaška cesta 47a, dvorana, LJ

KDAJ: 5. 7. ob 10.00

KAJ: Razstava fotografij: 15 kilogramov na hrbtu – Maja Kotar

KJE: Knjižnica Jožeta Mazovca, Zaloška cesta 61, LJ

KDAJ: 6. 7. - 30. 7.

KAJ: Govorica telesa. Prostorski pasovi. – predava Lilijana Pahor

KJE: Knjižnica Fužine, Info-točka Borza dela, LJ

KDAJ: 6. 7. ob 15.00

KAJ: Likovna razstava: Intermezzo – Lili Garbajs

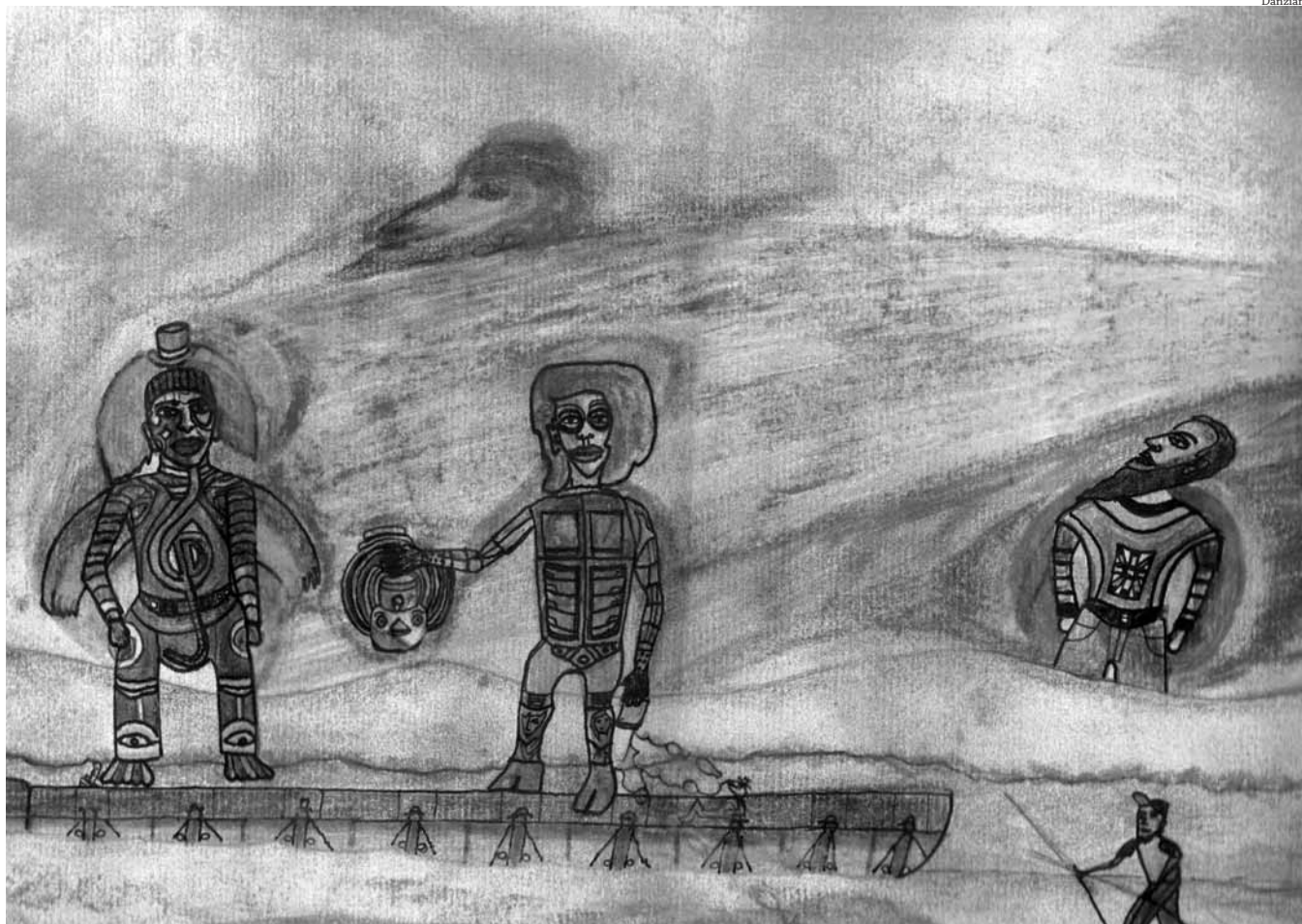
KJE: Knjižnica Škofljica, Ob pošti 29, Škofljica

KDAJ: 12. 7. - 29. 8.

Janez Kompare

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov:
urednistvo@kraljiulice.org.

OGLASNA DESKA

Ceste in semaforji naj te vodijo tja, kjer je dobra stara roba in darilo za dva.

Če vam bo vroče, pridite v našo senco, kupite kaj zanimivega na peto potenco. Lahko tudi kaj uporabnega prinesete, želeli pa bi, da čim več odnesete.

Se vidimo na Poljanski cesti 14 ali pa nas obiščite na: www.robaraba.si

Izvajamo selitve, praznenje stanovanj, podstrešij, kleti ipd. Nudimo tudi pomoč na domu. Tel.: 070 488 779, Klavdija

Udeleženci glasbene delavnice in delavnice izdelovanja instrumentov iz recikliranih

materialov so pod vodstvom mentorja Iztoka Korena izdali CD z naslovom Ulične žvrgoljivosti. Naročila zanj sprejemamo preko e-pošte: urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org. CD pa je možno kupiti tudi pri naših prodajalcih. Cena znaša 2 €.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak petek od 15h - 16h v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Ponosno obveščamo kupce revije in vse morebitne interesente, da je izšla zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadglasov, imenovana Tlakovanke (po ceni 4 €).

Sprejemamo naročila preko mejla urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, dostopna pa je tudi pri naših prodajalcih. Vabljeni k nakupu!

029
KRALJI
ULICE

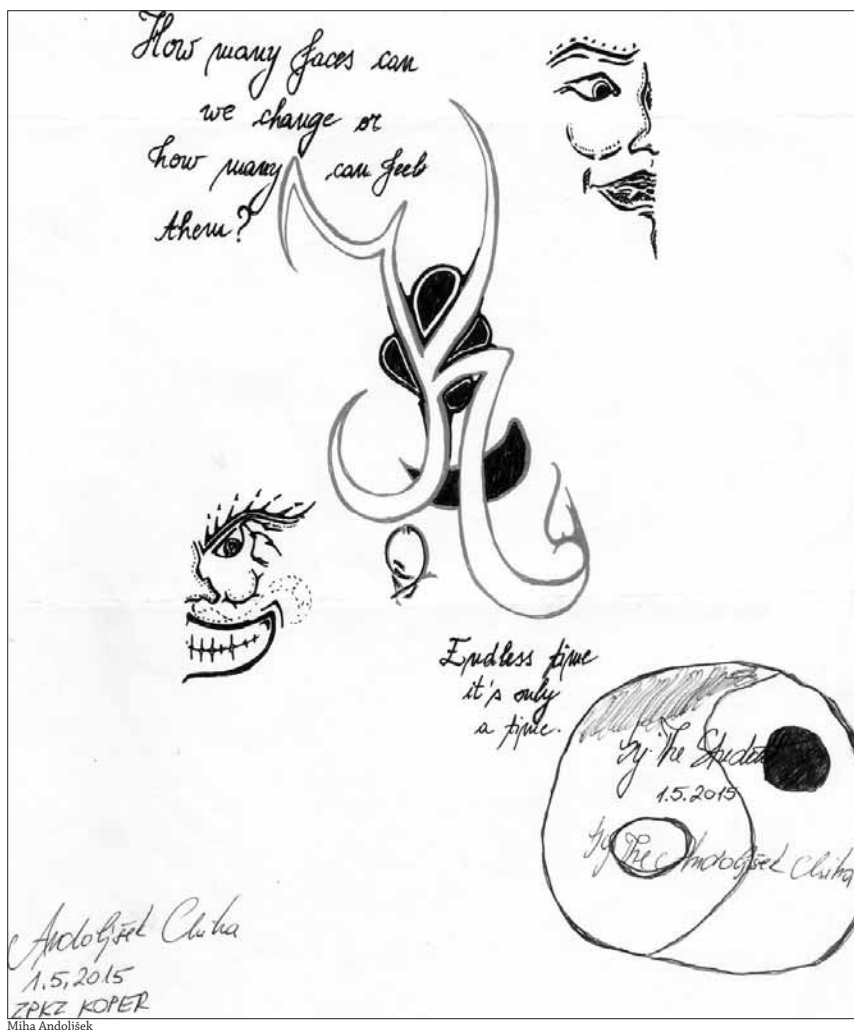
MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK - RAZPISANE VOLITVE, APRIL 2016

foto: Miloš Stosić

Morda smo malenkostni, če rečemo, da v tem trenutku na srbskih ulicah vlada obsedeno stanje. V prvi vrsti mislim na občutek, za katerega na vem, ali ga s kom delim. Naenkrat spet nekakšne čudne, zrežirane aktivnosti. Vsi nekaj počnejo. Desničarji se združujejo, vlada je razpuščena, vladajoča stranka SNS zavzema velik medijski prostor,

opozicija se zapleta oziroma združuje v majhne skupine, s čimer želi doseči cenzus za vstop v vlado. Čeprav nihče ne dvomi v zmago vladajoče stranke, je vprašanje, ali bo tokrat realno pokazano, kakšno podporo imajo stranke. Ter seveda, kako kaže v vprašanju obveznega služenja vojaškega roka, ki je bilo pred desetimi leti ukinjeno.

MAGIČNI LIK

pripravil: Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) Oseba, ki lovi rake,
- (2) ime profesorice nemškega jezika Žgur,
- (3) ime ameriškega filmskega igralca Costnerja,
- (4) ime italijanske filmske igralke Valli,
- (5) padar, ranocelnik.

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

MAGIČNI LIK

pripravila: Helena Koren

Vodoravno in navpično:

- (1) Letni čas,
- (2) del kolesarske tekme,
- (3) grški otok ob zahodni obali Male Azije,
- (4) era, vek, obdobje,
- (5) plantaža.

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Šala

RADOVEDNI JANEZEK

Janezek pride zadnji dan pouka domov s spričevalom, kjer sosame slabe ocene. Očeta vpraša: »Kakšna je razlika med brezplačno in zastonj?«
 »No, povej Janezek, a hodiš v šolo brezplačno?«
 »Seveda!«
 »Ampak Janezek, če pogledam tvoje spričevalo, ugotavljam, da zastonj!«

Helena Koren

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjena magična lika pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Franciča Meseno spoznanje, DVD-trojček ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice. Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne ugank, ki so: Martina Hartman iz Medvod, Polona Koves iz Lendave, Cvetka Javornik iz Podplata Pavel Jagodič in Toljen Grafenauer iz Ljubljane, Tone Petan iz Maribora ter Franc Modrijan iz Laz pri Tuhinju.

Janne
KARLSSON

DUŠAN IN URŠA

Ena najtoplejših in najprijaznejših
rednih kupk našega časopisa.

